

THOREGON

71

Perry Rhodan 1870

Ernst Vlček

OPERACE ZÁZRAČNÁ SVÍČKA

Přeložil Jiří Podbrdský

Prolog

Když zemřela Velká matka, zdálo se, že současně s ní zahynou také všechny její děti, její nejvlastnější stvoření. Avšak v okamžiku, kdy propuklo peklo, procitly ve Filozofech síly, jichž si dosud nebyli vědomi, protože je nikdy předtím nepotřebovali. Nyní, tváří v tvář zdánlivě neodvratnému konci, kdy se Goedda doslova atomizovala při děsivé explozi, museli mobilizovat všechny své schopnosti. „*,>: i . ;^, ' ;, Jednali instinktivně, aniž přesně nevědě-

li, co dělají, když rozpustili padesát dvě svá území v líhňovém kosmu, proměnili je v samostatné hypersféry a v nich unikli z nebezpečné zóny vstříc novým cílům. Neměli čas šije vyhledat, ale orientovali se pokud možno podle markantních bodů-galaktických civilizačních center vyznačujících se silnými rezonančními vibracemi.

A tak se zachránili Dreur a Mimodreur, kteří unikli na Arkon. Ochke a Mimoochke se uchýlili na Gatas, Geese a Mimogeese na Geu v Provconově pěstí.

Filozofové zjistili až zpětně, na která mís-

ta v Galaxii je to zaválo. Teprve tehdy, až vystrčili parapsychická tykadla a navázali spojení s rezonančními těly, která tam žila.

Na nových místech určení okamžitě začali s vytvářením kruhů. A jak je neustále rozšiřovali, nabývali nových a nových sil a byli čím dál mocnější, odolnější a méně zranitelní. V tomto období obnovy zároveň probíhal proces zrání.

Nova situace si zadala zcela jiný způsob a, ^ myšlení. Nic podobného se Goeddiným potomkům ještě nikdy nepříhodovalo. Nyní byli bez své Matky a museli se chovat zcela samostatně. Měli alespoň jeden druhého. I když je dělily obrovské vesmírné vzdálenosti, i nosil, nijak jim nepřekážely v dorozumění. Byli spolu neustále ve spojení.

Na obsáhlých poradách si vyměňovali zkušenosti a poznatky, třebaže byli od sebe odloučeni spoustu světelných let. Pomalu se také krystalizovalo jejich nové poslání: „Jedno jim bylo jasné s konečnou platností:

Museli se metamorfovat v nové Matky! Každý z nich se musel stát samostatnou Matoucí matkou!

Také Goedda kdysi vznikla ze čtyřiceti^ sedmi Malých matek. A každý Filozof v sobě nesl tento dědičný statek a mohl se zpětně^ proměnit v prafornu.

Geese a Mimogeese splynuli v Malous^ matku Geese, v pulzující namodrale zářivý^ organismus, který byl schopen plodit vivok: \ Tak daleko však Malá matka Geese nedospěla. Musela nejprve dozrát a vyrůst, aby rezonančním zářením „svazku“ dosáhla stadia plodná stí. Brzy ovládla obyvatele Sol Townu, hlavního města Gey a přiměla je, aby neúnávným čmáráním pochopili význam kruhu.

Bylo to skoro jako kdysi, když Geese a Mimogeese jakožto Filozofové panovali celé soustavě Boscykovy hvězdy, jen s tím rozdílem, že Geese coby Malá matka nyní tvořil :svě kruhy z bezpečného budoucího líhňového kosmu. Geese rostla a rostla a cítila

v sobě, že se jednou stane Velkou matkou jako před ní Goedda... ^ Nicméně ani psychické vyznačování „svazku“ ze Sol Townu samo o sobě nestačilo díky tomu, aby Geese dosáhla pohlavní zralosti. Přinejmenším stejně důležitá byla potrava jiného druhu - v podobě many zvané bourree. A tak Geese a jiné Malé matky začaly vysílat příslušná poselství Goeddiným dětem.

Konec každé z jejich životních fází oznamoval patriční signál. Jako rozštěpené osobnosti využívali Filozofové sférické mumlání a šeptání. Jejich přeměna v Malé matky byla ohlášena vítězoslavným staccatem, rovnajícím se bojovému pokřiku. A nyní Malé matky začaly vábivým voláním dávat najevo Goeddiným potomkům, že potřebují božské bourree.

Byl tu ještě čtvrtý signál, který Geese zaslechla až příliš často a o němž doufala, že už ho nikdy neuslyší. Byl to signál smrti, děsivý křik hynoucích Malých matek. Geese ha přijala zatím celkem devětkrát a pokaždé jí bylo, jako kdyby umírala i ona.

Dreur a Mimodreur zemřeli nad Arkonem ještě dřív, než se mohli proměnit v Malou matku. Poté umlkly impulsy života vysílané Malou matkou Nyche nad Plophosem, když Galaktikové násilně pronikli do jejího líhňového kosmu a zničili ji. A totéž se brzy nato přihodilo Ephome a Zeege na Apasu a Ér trus u.

Nakonec zemřely také Malé matky Krier, Gunse, Immser, Oprou a Waaro. Galaktikům se ve všech případech podařilo rozbít jejich líhňový kosmos a snadno si poradili s náhle bezbrannými organismy. Geese si uvědomovala, že nikdy nezapomene na impulsy značící smrt.

Mezitím se Goeddini potomci postarali o dostatečnou ochranu, takže žádná Malá matka už nebyla v ohrožení. Galaktici se jim už nemohli dostat na kobytku a zabránit jim v růstu a zranit

Geese byla v nepřetržitém spojení s dal

šimi čtyřiceti Malými matkami a věděla, že . se jim daří skvěle. Navíc zachytila slabé v impulsy vysílené Gourem a Mimogourem " a Ruenem a Mimoruenem. Tihle Filozofa-
ve se ještě nestačili metamorfovat v Malé ; matky. To proto, že se v okamžiku Goeddini smrti dostali záhadným způsobem na řídce osídlené světy, kde nebyl dostatek rezonančních těl.

Geese a ostatní Malé matky vyslaly příslušné zpěvy, aby poskytli oběma Filozofům, dostatečnou ochranu a zajistili jejich proměnu v Malé matky. Čtyřicátý devátý Filozof Ideyde a MIMOideyde musel být vlastně ještě naživu, protože nevyslal žádný impuls smrti. Jenže zmizel beze stopy kdesi v Mléčné dráze.

Malých matek tedy bylo nyní čtyřicet. Navíc Filozofové Gour a Ruen ještě neprošli metamorfózou. Bylo však nade vše pochybu, že se tak stane, neboť Goeddiny děti jim spěchaly na pomoc. Pak mělo být Malých matek čtyřicet dva a v případě, že se k nim přidá ještě Ideyde, ještě o jednu víc.

Pořád ještě to však bylo méně, než činila dosud uznávaná nejspodnější hranice potřebná pro splynutí v jednu Velkou matku. Vy Goedda byla předtím stvořena ze čtyřiceti . sedmi Malých matek — a nejméně tolik mu- ., selo být Filozofů, aby zahájili nový životní cyklus. ?

Znamenalo to snad, že za daných okolností se nedokážou sjednotit ve Velkou mat-'^. ku? Nebo dovolí zvláštní okolnosti, aby Velká matka vznikla spojením méně než ;

sedmačtyřiceti Malých matek, v něž se metamorfovali Filozofové?

Na to nedokázal nikdo odpovědět, proto- "", že chyběly jakékoli empirické hodnoty. Ještě nikdy předtím se totiž nestalo, aby záhy-¹ nula Goedda a Filozofové se museli stvořit nově sami ze sebe, ze svého dědičného stát- • ku.
.^

Možná byly všechny tyto úvahy k ničemu*. ' mu, neboť každá z Malých matek měla tendenci stát se Velkou matkou. Pouze pokud'

by toho nebyly schopny nebo by zasáhla' vyšší moc, na niž neměly vliv...

< , Teprve budoucnost měla ukázat, zda se. v Mléčné dráze budou pást čtyřicet tři či čtyřicet dvě Velké matky, nebo pouze jedna

Geese se však této budoucnosti ani trochu nebála: Možná by bylo prozíravé vyslat zvědy, aby hledali nové pastviny.

I.

„Allane, vím, jak dokážeme vyřídit Malé matky - a to všechny jedním vrzem a navždycky!“

Tato slova kosmopsycholožky Bré Tsin-gy stále ještě doznívala Arkonidanovi ' v myslí, když RICO vlétal do Sluneční soustavy. A to i přesto, že právě prožil katastrofu v soustavě Vegy. Málem zde zlikvidovali další Malou matku, když se zničehonic odkudsi vynořily jezatky a rozprášily galaktické loďstvo dřív, než se jim' to podařilo. ;;

Ne že by Atlan věřil, že Bré skutečně nás šla řešení všech jejích problémů, uvědomoval si ale, že mladá Sabinnka je neuvěřitelně aktivní a přišla už s celou řadou užitečných nápadů. V neposlední řadě na něj velmi zapůsobila tím, jak zacházela s Herreachy a jak je získala pro akci proti Tolkandům.

Bré byla přímo posedlá myšlenkou, že řešení je třeba hledat v protokolu, který pořídil Allan o Goeddině životním příběhu. Doslova se zakousla do celé záležitosti a vedla s ním o tom nekonečné diskuse. Její návrh s tím také patrně souvisel. I když to nejspíš nepůjde tak snadno, jak si to kosmopsycholožka představuje, bude jistě zajímavé poslechnout si její vývody. Ta ženská má fantazii... a také něco navíc.

A ještě jedno ty dva spojovalo: Osud jejího „domácího mazlíčka“ Jafka. Šestinohá, tři sta padesát kilogramů vážící kočkovitá šelma ze Sabinnu se v záchvatu žár-

livosti vrhla na Allana s úmyslem zabít ho. Arkonidan musel hussiara paralyzovat- ač ho klidně mohl zabít.

Bré potom viděla pouze jediné východisko. Půjčila si od Allana vesmírný tryskáč a dopravila Jafka zpátky na Sabinn. Pak se vrátila do Sluneční soustavy a odeslala Arkonidanovi z paluby GILGAMEŠE zprávu, že objevila v jistém smyslu kámen mudrců.

Allan byl napnutý na nejvyšší míru.

Ve Sluneční soustavě panoval horečný ruch. Od té doby, co byla domovská soustava Pozemšťanů osvobozena od Filozofa, stala se opět nervovým centrem LSP a hlavním stanem spojeneckých národů Mléčné dráhy. Sbíhaly se sem všechny nitky a bylo na NATHANOVÍ, aby rozplétal všechny zádrhele a koordinoval akce různých svazů vesmírných lodí.

Všech čtyřicet stále existujících „nových světů Filozofů“ - vlastně sídel Malých matek - bylo pevně v rukou Tolkandů a chráněno silnými svazy bodlinatých lodí. Galaktikové se neměli čeho chytit ani momentálně neviděli vhodné cíle. Příslušně vysoká byla koncentrace kosmických plavidel v prostoru Sluneční soustavy. Panoval zde rušný provoz, vládla hektická činnost - ale to vše pramenilo pouze z bezmocnosti.

V dřívějších dobách by pro RICO - a pro Camelotany vůbec - nebylo tak jednoduché vlétnout do Sluneční soustavy a zamířit k Zemi. Allan si ještě velmi dobře vzpomínal na rozruch, který vyvolal GIL-GAMEŠ, když se objevil poprvé. Bylo to ještě předtím, než Galaxii začali ohrožovat Tolkandové a náhradník Marsu Trokan vydal své tajemství. Tehdy Terranci považovali Camelotany téměř za nepřátele.

Od té doby uplynulo asi deset měsíců. Nebyl to tedy ještě ani rok, kdy Tolkandové zahnali národy Mléčné dráhy na kraj propasti. A nebezpečí nebylo zažehnáno ani ve chvíli, kdy byla zničena Velká matka

suuvarských válečníků Goedda. Hrozící zánik národů Mléčné dráhy byl nyní aktuálnější než kdy předtím, neboť měli co do činění s nejméně čtyřiceti Malými matkami z rodu Goeddy.

Filozofové- to byl klíč k úspěchu, pomyslel si Atlan. Měli jsme je tenkrát zničit a byl by zpečetěn také Goeddin osud. Jenže po bitvě je každý generál.

Jak se časy mění! Nyní mohly ohlášené camelotské lodi vlétat do Sluneční soustavy bez omezení a stejně tak plavidla s delegacemi Bluesanů, Topsiderů a všech ostatních národů Fóra Raglund. Umožňovala to aliance proti společnému nepříteli, veškerá vzájemná nenávisť byla tatam.

Možná už ale bylo na všechno příliš pozdě. A možná by to nedošlo tak daleko, kdyby národy Mléčné dráhy projevíly svornost od samotného začátku.

RICO dorazil na oběžnou dráhu kolem Terry a ohlásil se GILGAMEŠI. Vysoko nad Zemí se rozpínal hustě tkaný koberec satelitů, všemožných malých plavidel a kosmických lodí všech typů známých v Mléčné dráze. Kulaté arkonské lodě přirozeně chyběly.

A Allan objevil pouze jednu osmisetmetrovou kouli třídy NOVA. Byl to PAPER-MOON Cistola Khana, který předtím vezl Herreachy na akci proti Malé matce v prostoru Vegy - a málem na to doplatil.

^ A ^

Allan byl poněkud překvapený, když se setkal na palubě MERLINU, hlavního modulu GILGAMEŠE, s Cistolem Khanem a jeho čtyřmi zástupci, které si určil po smrti Bruna Drenderbauma, a také s Dao-Lin-H'ay a Homérem G. Adamsem.

Zdálo se, že vlajková loď nositelů buněčných aktivátorů se v posledních dnech proměnila v jakési kongresové centrum. Když se uvážilo, že ještě před rokem nikdo o GIL-GAMEŠI nevěděl zhora nic, byla to změna

až neskutečná. I přes všechno přátelství se však terranským vyslancům nikdy nenaskytla možnost detailně obdivovat technické zařízení camelotské lodi.

Bré Tsinga tam byla rovněž, protože ale • šlo o polooficiální setkání, neměl Atlan příležitost si s ní obsírněji popovídat.

„Dovezla jsem ti tryskáč neporušený, Atlane," řekla kosmopsycholožka. „A teď jsem ti k dispozici. Komisař Ligy schválil moje převelení na GILGAMEŠ."

„To mě těší," odpověděl Arkonidan vlídně. „A jak se vede Jafkovi?"

Bré se už nadechla, ale jejich další hovor přerušil Cistolo Khan.

„Byli jsme *tak* blízko!" zvolal. „Herreachové už zachytili hyperprostorovou bublinu a už už ji měli rozlousknutou. Chystali jsme se atomizovat *dělohu*, a pak se vynořily ježatky a bylo po všem. V následujících bojích jsme přišli o tucty lodí a ani nevím kolik lidí. Nemám ještě po ruce přesná, čísla a raději bych je ani neznal."

Cistolo Khan se odmlčel. Nechtěl říct nic zásadního, jen si prostě potřeboval ulevit. Nikdo nevěděl, co mu na to odpovědět. Atlan vyhledal Bré pohledem, aby ji povzbudil k nějakému vyjádření. Kosmopsycholožka se však jen zašklebila a odevzdaně sklopila víčka, jako by chtěla dát najevo, že teď není vhodná chvíle, aby zveřejňovala své úvahy.

Atlan ji chápal a chtěl jí ulehčit situaci. Už už se nadechoval, aby se ujal slova, ale velitelka ALICIE a jedna ze čtyř zástupců komisaře Ligy svobodných Pozemšťanů Fláme Gorbendová ho předešla.

„Nemá smysl, abychom tříštili síly v podobných ojedinělých akcích," prohlásila bývalá vrchní velitelka spojeneckých bojových sil v prostoru 47 Tucani, jež byla nápadná, v neposlední řadě, také vlasy obarvenými namodro. „Tolkandové disponují prakticky nevyčerpatelnými zásobami, zatímco nás zasáhne tvrdě ztráta každé lodě. A to nemluvím o počtu živých tvorů, kteří

při tom zahynou. Musíme najít nějakou jinou možnost jak postupovat. Nejlépe by bylo najít způsob jak zatočit přímo s Malými matkami - aniž bychom se stali terčem ježatek."

Atlan opět pohlédl na BréTsingu. Mladá kosmopsycholožka se rychle zapojila **do** diskuse.

„Měla bych jeden nápad, jak se zbavit jednou provždy všech Malých matek." Použila téměř stejná slova jako v hyperkomu, jímž volala Atlanovi do Sluneční soustavy.

„Nápadů bývá spousta, ale jejich realizace vždycky nějak nedopadne," prohlásil Alexandr Erengast, další z Khanových zástupců. „Předali jsme NATHANOVÍ bezpočet návrhů, on je ale všechny rozcupoval. Vždycky někde našel nějaký háček."

Atlan nechápal, co se děje. Ale nepovažoval za důstojné, aby se zapojil do hovoru. Na Cistolu Khanovi bylo vidět, že se při těchto výrocích pořádně ošívá. Nijak ale na Erengastův argument nereagoval. Arkonidan si všiml, jak na něj Bré Tsinga vrhá prosebné pohledy. Snažil se jí dát nenápadným gestem najevo, aby měla strpení.

Vtom se vmísila do debaty Dao-Lin-H'ay. „Každopádně bych si ráda poslechla, co nám chce sdělit doktorka Bré Tsinga," řekla Kartaniňanka a zpražila Alexandra Erengasta zničujícím pohledem.

„To je i můj názor," přisvědčil Cistolo Khan. „Co se ti tedy vylíhlo v hlavě za nápad, Bré?"

Atlan se pobaveně a povzbudivě zároveň usmál na mladou Sabinnku a napjatě očekával, co z ní vypadne.

Bré však prostě neměla šanci se předvést. Sotva se nadechla, ohlásil se Myles Kantor.

„Zachytili jsme hyperprostorovým rezonátorem impulsy chybějícího Filozofa," zvolal vzrušeně. „A jde jednoznačně o Filozofa, který se ještě neproměnil v Malou matku. To dokazují rytmické ozvy srdeční-

ho tepu. Rytmus se ale zrychluje - zdá se, že právě začíná metamorfóza."

„Kde je?"

„Asi deset tisíc světelných let odsud -v soustavě Sanoga."

Všichni se na sebe tázavě podívali, protože nikomu jméno soustavy absolutně nic nefíkalo.

„Na Gobi — ano, tak se jmenuje ten svět — na druhé planetě slunce Sanogy se nachází malá kolonie," pokračoval Myles Kantor. „Čert ví, jak se tam Filozof ocitl. Jeho vývoj se ale patrně pozdržel, protože našel příliš málo rezonančních těl."

„Hned tam pošlu nějakou NOVU!" rozhodl Cistolo Khan.

Všem se ulevilo, že konečně zase mají před očima určitou šanci na úspěch.

^ A ^

Když se ertruský kapitán Kaisto Takuna dozvěděl onu zprávu, MASSADA se právě nacházel pouhých 500 světelných let od soustavy slunce Sanoga. MASSADA, jeden z původně šedesáti — a po sestřelení VULPECULY pouze padesáti devíti - osmisetmetrových korábů třídy NOVA, byl pýchou Ligy svobodných Pozemšťanů.

Na palubě bylo čtyři sta dvacet Herreachů v čele s vedoucí modlitelkou SaiAndi-rou. Loď právě směřovala na východní stranu Galaxie, kde měla ověřit situaci na Lingofe, původním světě Lingvidů, který byl zjevně pod vlivem Malé matky. Bluesané jim slíbili vojenskou podporu, až na ni zaútočí.

A nyní přišla informace, že jeden Filozof se nejspíš uhnízdil na Gobi, druhé planetě slunce Sanoga. Kaisto udal svou polohu a dostal rozkaz zamířit do této soustavy. A také mu bylo přislíbeno, že ho podpoří flotila 100 kosmických plavidel. Prý čistě pro jistotu, protože není známo, zda Filozofovy signály srdečního tepu nevzbudily také pozornost ježatek. Kaisto Takuna si

uvědomoval, že v tom případě bude i sto . lodí málo, nicméně doufal, že Filozof bude přece jen odkázán sám na sebe.

Kapitán MASSADY přikázal okamžitě změnit kurs a zasvětil Herreachy do nové situace. SaiAndira přijala jeho zprávu s lehoučce se chvějícím noscem, jak si Kaisto Takuna všiml na holografické obrazovce.

„Doufám, že mi Šimbaa dá sílu, abych byla schopna vést modlitbu," prohlásila Herreachanka.

Ertrusan nevěděl, že to ještě nikdy předtím nedělala a že ji Presto Go nasadila do téhle akce pouze proto, že neměla dostatek vhodných vedoucích modliteb.

„Však ty to zvládneš, holka," řekl kapitán důvěrným tónem. „Stačí jen, když nám uvolníš cestu k Filozofovi. O zbytek se pak postaráme my."

„Jsem ještě příliš mladá...," namítla Sai Andira, ale Kaisto Takuna přerušil spojení.

MASSADA přešel na nový kurs. Krátká nadsvětelná etapa dovolila Ertrusanovi, aby se nechal zběžně informovat o planetě se svérázným jménem Gobi; tak se totiž jmenovala pozemská poušť, na níž byla vybudována Terrania.

A skutečně to spolu souviselo. DELTA-SPACES odkoupily planetu v roce 472 NGL a přepsaly ji na svého čestného prezidenta Jeroma Monteferra. Ten ji pokřtil Gobi, protože měl ctižádost vydupat z piš— ku na této pusté planetě stejnou metropoli, jako byla Terrania.

Projekt uvázl hned na počátku, neboť DELTA-SPACES v polovině 80. let zkrachovala a Jerome Monteferro spáchal tři dny po smrti své dcery Elysian v březnu roku 490 sebevraždu.

Stalo se to těsně před začátkem éry „temných staletí", kdy se vlády nad Mléčnou dráhou zmocnil Monos. V té době obývalo několik málo dokončených budov na Gobi pouze pár set lidí. O jejich osudu nebylo nic známo, patrně je vyhladili Monosovi pochopové.

Když byl Monos svržen, znovu se objevily materiály o Gobi, a dokonce se našel i dědic, vzdálený Monteferrův příbuzný, léčitel jménem Gerold Hewers, který si vzal do hlavy, že bude pokračovat v prapředkově díle. Zjistil, že písek na Gobi má údajně léčivé účinky, zrekonstruoval zpusťosené budovy a zřídil v nich sanatorium. To nijak zvlášť neprosperovalo a momentálně se v něm nacházelo pouze 423 Galaktiků.

MASSADA se vrátil do normálního prostoru v cílových souřadnicích. Synttron spustil poplach už ve chvíli, kdy nastala brzdňá fáze. Kaisto Takuna stočil loď ještě během brzdňého manévru do zatáčky, jak obvykle říkal.

Po stovce lodí LSP nebylo ani vidu, ani slechu - naštěstí, bylo třeba říct. Nad planetou se totiž vznášel shluk tisíců ježatek. O kousek dál se vlekla po oběžné dráze sedmadvacetakilometrová článkovitá loď. Všechny tolkanďské jednotky zaujímaly geostacionární polohu nad jedním bodem planety - patně Filozofovým sídlem.

„Tady nemáme co pohledávat - můžete se zase uvolnit, Herreachové,“ oznámil Kaisto Takuna vedoucí modlitelce.

Herreachům se zjevně ulevilo - možná si to ale kapitán MASSADY jen namlouval. Herreachové nikdy nedávali najevo podobné emoce, nejspíš dokonce necitili vůbec nic. Sai Andira ale byla určitě ráda, že nemusí prokazovat své schopnosti.

Nevypadalo to, že by Tolkanďové MASSADU objevili. Setrřávali na svých pozicích. Kaisto Takuna si zhluboka vydechl, když jeho loď dosáhla bezpečné vzdálenosti, odkud mohla kdykoli bez úhony uprchnout. Odeslal hyperkomem situační zprávu na Term. Snažil se zabránit vyslání flotily. Ta však byla nejspíš už dávno na cestě a měla dorazit každou chvíli.

Vtom také zahřmělo a terranská flotila vystřelila z hyperprostoru - všech 100 lodí skoro najednou. Sestava ježatek náhle připomínala vosí hnízdo a Tolkanďové oka-

mžitě přešli do útoku. Došlo ke krátké kosmické bitvě, ale ani jedna strana nezaznamenala žádné závažné ztráty. Pozemské jednotky zjevně neměly chuť střetnout se s mnohem početnějším nepřítelem a co nejrychleji ustoupily. A Tolkanďům zase připadlo důležitější pečovat o Filozofa než drtit nepřítele.

MASSADA po této chabé šarvátce pokračoval v letu na východní stranu.

<^ A ^

Physandové jsou svým způsobem víc než zdatní, především pokud jde o technické problémy. Nejsou to ale žádní stratégové ani organizátoři. To lze ovšem naprosto nepochybně tvrdit o Chaerodech, jako je on, Unkeer.

Když bylo nezvratně jisté, že Goeddu úkladně zavraždili Galaktikové, ten nehodný „svazek“, a zpráva o tom pronikla i k Physandům, zahrnuli Unkeera, koordinátora bázevého světa Bren-Nach-Un-Katu jeho podřízení přívalem otázek.

Co s nimi se všemi bude, když už není Velká matka, která by se dokázala postarat o potomstvo? To přece nutné znamená zkázu pro Goeddiny děti, protože nejsou schopny rozmnožovat se samy.

Physandové prohlašovali, že by se mela vlastně uspořádat trestná výprava proti Galaktikům. To raději zničit všechno, co už beztak přestalo mít cenu pro Goeddu, Velkou matku jich všech, říkali. Proč Chaerodové dál plní své povinnosti, jako by se vůbec nic nestalo, a požadují totéž od Pravých inženýrů? Proč dál řídí činnost na 47 základních planetách, když už toho není zapotřebí? K čemu stavět náhradní díly pro lodě, když všichni beztak po několika letech vymřou? A pro koho produkovat takovou spoustu bourree, když už není žádná Velká matka, jejíž hlad je potřeba ukojit a o jejíž růst je potřeba se postarat?

Unkeer měl se svými Physandy nekoneč-

nou trpělivost — a ostatní Chaerodové na základních světech jakbysmet. Ani jeden však se Physandům nesvěřil, jaká obrovská naděje jim svítla. Pouze Chaerodové totiž věděli, že nejde o konečnou zkázu, dokud jsou naživu Filozofové - ony božské bytosti, jež Goedda stvořila ze sebe o své vůli a které po ní zdědily všechny její schopnosti.

Filozofové byli součástí Goeddy, a dokud budou žít, přetrvávala naděje na vzkříšení Velké matky.

Záhy po Goeddině zániku zachytili Un-keer a ostatní Koordinátoři první charakteristické rytmické hyperimpulsy ze všech koutů Mléčné dráhy. Byla to první znamení, že Filozofové jsou naživu — důkaz, že přežili a přenesli se v nově vytvořených hyperprostorových bublinách do bezpečí.

Od tohoto okamžiku začali Chaerodové opět doufat. Zmar Goeddy je vrhl pořádný kus zpátky. Filozofové však přežili a protivníkově vítězství bylo pouze zdánlivé. Jen ať si Galaktikové triumfují, už velmi brzy se bude celá historie opakovat a výspy civilizace se znovu promění ve světy obsazené Filozofy.

Tentokrát ale všechno proběhne jinak. Unkeer ani ostatní Koordinátoři ovšem nevěděli přesně jak, neboť se ještě nikdy nestalo, že by někdo zničil Goeddu. Ať jakkoli, nemůže to však skončit jinak než znovuzrozením Velké matky.

Když pak rytmické hyper frekvenční impulsy Filozofů přešly v divoké staccato, bylo všem Chaerodům jasné, že se s nimi děje zásadní proměna, že začalo působit Goeddino dědictví a zahájilo metamorfózu Filozofů v rozplozovací organismus podle jejího vzoru.

Nechovali se tak všichni Filozofové, protože od třech z nich nepřišly vůbec žádné signály. Dreuer a Mimodreur neměli příležitost dosáhnout následující životní fáze, neboť se záhadným způsobem od sebe oddělili předčasně. Krátce nato se rozpadli

i další Filozofové, kteří už zmutovali v Malé matky. A všechno to měli na svědomí Galaktikové.

Zjevně zostražiteli, když Goeddini potomci dál vyvíjeli svou činnost a znovu se objevil čmárací syndrom, a vyvodili téměř správné záměry. Zmobilizovali všechny síly a snažili se dostat Filozofům na kobylku v jejich úkrytech v hyperprostoru.

Celkem to odneslo devět Filozofů popřípadě Malých matek, než měly Goeddiny děti všechno znovu pod kontrolou a zajistily mocenské enklávy novopečených Malých matek silnými flotilami.

A nyní- v Unkeerově duchu to znělo jako velký příslib - vysílaly Malé matky opět nové impulsy, v nichž oznamovaly, že mají hlad a touží po bourree, aby mohly růst a stát se rozplozovacími organismy. Chtěly vytvořit ze svých hyperprostorových útulku rozlehlé líhňové kosmy.

Znamenalo to, že potřebují, aby se o ně po technické a organizační stránce postarali Práví inženýři a Koordinátoři. Physandové měli pronikat v kosmických oblecích do vznikajících líhňových vesmírů a po nich měly následovat velké dopravní lodě a sklízet bohatou úrodu vivoku.

To vše se mělo stát v nedaleké budoucnosti. Unkeer to viděl v duchu před sebou zcela jasně. Mléčná dráha se promění v oltář, na němž budou moci být Galaktikové obětováni jedné nebo více Velkým matkám.

Momentálně vládla mezi Chaerody nejistota a ani Malé matky jim nijak nenaznačovaly, jaký bude vývoj - zda splynou v několik rozplozovacích organismů Goeddina druhu, nebo pouze v jediný. •

Nebylo to ani příliš důležité. Chaerodové byli s to pečovat o čtyřicet i víc Goedd. Šlo pouze a jedině o zachování druhu.

Spolu s impulsy, v nichž Malé matky žádaly o zásobování a péči, došla další příznivá zpráva. Udávala se v m poloha Filozofu Coura a Ruena, kteří uvízli na světech téměř bez rezonančních těl a nemohli se dál

vyvíjet. Navíc byli tak zesláblí, že nebyli schopni se ani teleportovat někam pryč.

To přimělo Chaerody sestavit dvě flotily lodí plných Neezů, Gazkarů, Alazarů a Eloundarů a poslat je na udaná místa. Tito nižší Goeddini potomci měli nahradit nedostatek rezonančních těl — aby se Gour a Ruen mohli rovněž vbrzku proměnit v Malé matky.

Zatím nejevil žádnou známku života pouze Ideyde.

Chaerodové v rozhovorech vyjadřovali obavy, že vznikne nejvýš třiadvacet — v horším případě pouze dvaadvacet - Malých matek. Goedda kdysi vzešla ze splynutí sedmačtyřiceti Malých matek a stala se mocným rozplozovacím organismem. Když nyní vyšlo najevo, že Malá matka se sama o sobě nemůže proměnit ve Velkou... bude jejich počet dost vysoký na to, aby se spojily v jednu Goeddu?

Mnozí měli na celou záležitost rozdílné názory. Většina se přikláněla k Unkeerovi, Zvláštní okolnosti, za kterých vznikly Malé matky, zřejmě připouštěly obě možnosti. Každá Malá matka představovala sama o sobě jednu Velkou. A všechny dohromady jednu omnipotentní Goeddu!

2.

Bré byla, mírně řečeno, zklamaná. Slibovala si od převelení na GILGAMEŠ mnoho. A teď takhle studená sprcha. Domnívala se, že se spřátelila s Allanem a nyní ji Arkonidan nechal na holičkách. Třebaže věděl, jak jen hoří nedočkavostí, ani se nepokusil pomoci jí, aby mohla své nápady zrealizovat. Téměř věřila, že Nesmrtelný opět podlehl povýšenosti, tak se jí zdál nepřístupný.

Připadala si na GILGAMEŠI náhle opuštěná a ztracená. Neměla už žádného přítele. Jafka odvezla — kvůli Allanovi, jak si

namlouvala - zpátky na Sabinn a Tom Clancy na palubě FARGA byl strašně daleko.

Když Myles Kantor oznámil, že objevili čtyřicátého prvního Filozofa, porada skončila. Fláma Gorbendová prohodila něco k Bré a usmála se na ni, a pak se připojila k Čistotu Khanovi a ostatním zástupcům, kteří se vraceli na PAPERMOON.

Atlan a Homér G. Adams se přemístili urychleně na velitelský můstek MERLINU. Jediná Dao-Lin-H'ay jako by nikam nepospíchala.

„Tvá šance ještě přijde, BréTsingo," řekla Kartaniňanka blahovonně a kosmopsycholožka cítila, jak ji zaplavuje vřelost. „Já alespoň se už nemohu dočkat, co nám chceš povědět."

„Díky," špitla mladá Sabinnka.

Všichni na palubě GILGAMEŠE hleděli horečně vstříc nadcházejícím událostem a, vkládali velké naděje do akce Herreachů na palubě MASSADY. O to hroznější bylo zklamání, když Kaisto Takuna ohlásil přítomnost početné flotily ježatek a jedné tase-mnice nad Gobi. To zmařilo šanci vyřídit dalšího Filozofa.

O něco později byla „úředně", jak by se patrně vyjádřili zástupci Cistola Khana, potvrzena existence čtyřicátého druhého Filozofa. Jeho poloha byla tentokrát zjištěna pomocí pohybů tolkandských lodí. Když flotila asi 500 ježatek zamířila ke zcela bezvýznamné planetě jménem Hirdola, Myles Kantor začal pátrat hyperprostorovým rezonátorem a narazil na Filozofovy impulsy.

Chyběl tedy pouze jeden Filozof. Bré Tsinga si přála, aby už byl v pekle - a ona sama zpátky na Sabinnu. Několik hodin strávených na domovském světě a opětovné shledám s Roan Millerovou jí dodalo sílu a dopomohlo jí k životnímu nápadu - jak alespoň věřila. Jenže pak se její očekávání rozprsklo jako mýdlová bublina.

Na Sabinnu se rovněž oddávala jiným snům, představám soukromého rázu. Když

se jí Roan Millerová zeptala, jestli je zamilovaná do Allana, ani v nejmenším to rozhořčeně nepopřela, nýbrž prostě odpověděla, že ho má ráda.

Myslela jsem si, že je mu se mnou příjemně. To bylo největší vyznání, jaké by se dalo čekat od Arkonidana starého dvanáct tisíc let. Bré by měla vědět, že nemůže být pro někoho s jeho životními zkušenostmi ničím víc než milým, ale dočasným rozptýlením.

Přítom to vypadalo, že budeme přátelé, pomyslela si kosmopsycholožka.

To však zjevně nebylo možné. Jistě, Sabinnka se mohla přátelit s hussiarem, nikdy však s Nesmrtelným. Jak jen mohla být tak pošetilá?

Na Sabinn se nyní vrátit nemohla. Přesto by byla mnohem raději na palubě FARGA než na GILGAMEŠI. Raději by snášela Clarka Mahonyho a jedovaté narážky na její nezdařený „kariérní postup“. Třeba by se k ní šéf choval mnohem přívětivěji, když by nyní mezi nimi nestál Jafko. A Tom... žádný Nesmrtelný mu nesáhá ani po kotníky, jeto fajn kluk.

Bré Tsinga se vzpamatovala a zamířila na velitelský můstek MERLINU.

„Je někdo ochotný mě vyslechnout?“ zvolala tak, aby si jí všichni všimli. „Třeba vím, jak odstranit Malé matky.“

Zatímco na ni všichni mlčky, ohromeně hleděli, Atlan se uchechtl a vykřikl: „No konečně! Už jsem si myslel, že se Bré Tsinga proměnila ze lvice v ustrašenou myšku!“

A náhle opět zavládl onen pocit vzájemné sympatie, o němž se kosmopsycholožka domnívala, že je jednou provždy pryč.

^ A ^

Bré sledovala, jak se k ní všichni obrátili, nijak ji to ale neznepokojilo, spíš vybudilo. Neznala pořádně ani jednoho z Cameloťanů, zato k mnoha tvářím zástupců LSP si dovedla přiřadit správná jména.

Byl zde Ertrusan Kalle Esprot, jediný smrtelník, který velel modulu GILGAME-ŠE, dále jeho křehká zástupkyně Arina Enquistová, velitel lokalizace Philantropus Agorar, který se narodil na zábavní palubě BAZE... a vedle Allana také nositelé buněčných aktivátorů Dao-Lin-H'ay a Homér G. Adams.

Ten navrhl: „Nepřemístíme se raději do konferenčního sálu?“

„Ne!“ vykřikla odhodlaně Bré. „Ráda bych, aby to slyšeli všichni! Nebo snad mají Cameloťané mezi sebou nějaká tajemství?“

Takhle s Homérem G. Adamsem žádný „normální smrtelník“ nehovořil už hodně dlouho. Psycholožka si byla plně vědoma své agresivity. Cíleně ji využívala, aby na sebe upoutala pozornost všech přítomných. Jakmile dosáhla, čeho chtěla, ihned změnila postoj.

„Nechci se tady jen předvádět,“ pokračovala podstatně mírnějším tónem. „Myslím si, že jsem získala poznatky, jež by nám pomohly vyřídit Malé matky, a to všechny naráz!“

To sedlo. Bré si všimla, jak se Atlan o něčem domlouvá s vedoucím zaměřovačem, ale nedala se rušit. Ještě než stačila ale něco říct, vytvořil se nad jednou konzolou hologram Mylese Kantora. Bylo jí jasné, co Arkonidan pošeptal Agorarovi.

„Nevycucala jsem si své poznatky z prstu,“ prohlásila. „Získala jsem je z protokolu, který vyhotovil Atlan o Goeddině životním příběhu. Nacházejí se v něm důležité detaily, z nichž lze vyvodit vnitřní život Velké matky suuvarských válečníků. Možná zní pro mnohé úžasně, že takové monstrum, že tento vražedný rozplozovací organismus může vést emocionální život. Lze však dokázat, že Goedda cítila lásku a náklonnost vůči svým dětem. Zvlášť přítom milovala Filozofy, kteří jsou jejími nejvlastnějšími potomky - které jako jediné vytvořila zcela ze sebe samotné. Physandové, Chaerodové, Eloundarové a všichni ostat-

ní byli naproti tomu výsledkem jistého genového programu, podle kterého Goeddu zformoval její stvořitel. Filozofům však Goedda vložila do kolébky všechny své vědomosti a schopnosti. Jsou to v určitém smyslu její přesné odličky. Proto jsou také schopni proměnit se v Malé matky Goeddina druhu."

Bré se na okamžik odmlčela, aby se nadechla a ubezpečila se, zda náhodou nenudí své posluchače. Hleděla však pouze do zvědavých, zaujatých tváří. Udělala dojem dokonce i na nositele buněčných aktivátorů, kterým zatím vlastně nesdělila nic nového. Myles Kantor se tvářil pozorně. To dodalo kosmopsycholožce odvahy a pokračovala:

"Je známo, že Goedda disponovala mimořádnými parapsychickými schopnostmi. Ty však nebyly vrozené ani vštípené. Rozvinula je teprve postupně pod vlivem Umam-Urry, gigantické černé díry, jež pomalu stravuje galaxii Suuvar. A mimořádně ji ovlivnily ohnivé kaskády Umam-Urry. Přitom jde o jev viditelný na celá světelná léta daleko, který je možná jedinečný v celém univerzu. Tento *děsí' jisker* hrající všemi možnými i nemožnými barvami a neustále měnící tvar určoval Goeddu od samotného počátku. Zanechal v ní největší dojem a stal se pro ni symbolem jejího inteligentního prozření - vzpomínku na ohnivé kaskády si ponechala až do smrti. Když ji Šabazza probudila z umělého komatu, do kterého ji uvedli Nonggové, první, na co se upamatovala, byly ohnivé kaskády. Lze snadno dovodit, že tato pravzpomínka na *děsí' jisker* žije dál i v jejich nejvlastnějších dětech Filozofech."

Po tomto úvodu se Bré dostala k zásadnímu bodu. Zatím jen opakovala známé skutečnosti. Nyní mohla přejít k vlastním úvahám - k nápadu, jak se elegantně zbavit Malých matek.

"Zní to všechno docela prostě a logicky, až se našinec musí ptát, proč ještě nikoho

nenapadlo využít tuto pravzpomínku na ohnivé kaskády Umam-Urry jako zbraň proti Filozofům, kteří nyní dorostli v Male matky. Měla jsem řešení od začátku před očima, a přece trvalo dlouho, než jsem je dokázala uchopit. Možná jde o jakousi profesní slepotu, kdy často přehlédneme tu nejbanálnější záležitost. Nebo třeba všeobecně uvažujeme příliš složitě. Ať je to, jak chce, navrhuji následující řešení."

Bré se soustředěně blížila do finále. Teď záleželo na tom, aby vysvětlila svůj nápad tak prostě a přesvědčivě, aby ho pochopil každý. Jako psycholožka velmi dobře znala moc slov a věděla, že může všechno zničit jednou jedinou neobratnou formulací.

"Jsem přesvědčena o tom, že touha po ohnivých kaskádách žije dál i v Malých matkách," prohlásila a tvářila se, jako by se obracela ke každému z přítomných osobně. „Ukojme tedy jejich touhy, dejme jim *děsí' jisker* a budou okouzleny. Máme k dispozici téměř dvacet tisíc Herreachů, kteří by měli být schopni simulovat cosi jako ohnivé kaskády. A díky černé díře ve středu Mléčné dráhy máme sílu odpovídající hmotě stamilionů Sluncí: Dengejaa Uveso, černou díru, již kdysi využil SothoTyg lan jako zdroj síly pro kosmický signální oheň Gumě Šujaa a Stygickou síť."

Musíme přitáhnout *ohni ve kaskády Dengejaa Uveso* dostatečně blízko k horizontu událostí a zesílit je jako hyperfrekvenční impulsní přehánky, aby je nemohly Malé matky přeslechnout. Když se nám to podaří, vrhnou se všechny na tento *děsí' jisker*, na tuto *zázračnou svíci* jako noční můry na světlo - a rozplynou se v jejím žáru. Pusťme se tedy do *operace Zázračná svíčka*.

Dengejaa Uveso je výraz ze sothlačtiny, jazyka Věčných válečníků z Estartu, a znamená doslova: *propast plná síly*. Postarejme se o to, aby se Malé matky zřítily **do** této propasti a navždy tak zmizely z Mléčné dráhy. Všechny najednou. Tím se rázem

zbavíme všech problémů. Děkuji vám za pozornost."

Zprvu vládlo tísnivé ticho, a pak se náhle ze všech stran ozval jásot a potlesk. Bré ještě nezažila, aby celý štáb zkušených, vědecky vzdělaných odborníků spontánně tleskal přece jen poněkud odvážnému projevu. Připadala si jako ve snách. Jen mlhavě vnímala hlas Cistola Khana a ani si v té chvíli pořádně neuvědomila, že Atlan pozval na dálku na poradu nejen Mylese Kantora, ale také komisaře LSP.

"Lze to provést tak, jak si to představuje Bré Tsinga?" křikl Khan a snažil se přehlušit randál na velitelském můstku. „Jak to vidíš ty, Mylesi,?"

Kosmopsycholožka vyhledala pohledem 'Allana a rozzářeně se na něj usmála. Přistoupil k ní, objal ji kolem ramen a jemně jí je sevřel. „Byla jsi skvělá, Bré," řekl uznale a ona mu doslova visela na rtech. „Ale..."

Tímhle slůvkem ji srazil z oblačných výšin na zem. Bylo jí, jako kdyby ji probodl dýkou. Před očima se jí zhroutil celý svět. Ihned si uvědomila, že „ale" znamená vlast- , ně „ne" jejímu nápadu.

^^^

„Bré má pravdu," slyšela kosmopsycholožka říkat Allana. „Mohu jen potvrdit, že Goeddu nadmíru fascinovaly ohnivé kaskády Umam-Urry. Bohužel mám jen logický sektor, a ne psychosmysl, který by mě byl dovedl ke stejným závěrům."

Mladá psycholožka nebyla schopna se zasmát tomuto vtipu. Spíš jí to připadalo, jako by se jí Arkonidan vysmíval. Cítila se jako na pranýři — nebo ještě hůř: jako před inkvizičním tribunálem. A velkého inkvizitora zde představoval Myles Kantor. Měl za úkol roztrhat na kousky čarodějčiny argumenty a dovést ji na hranici.

'Sabinnko, Sabinnko! zařikávala se v duchu, ale nic jí nepomáhalo. Byla nanejvýš zklamaná. Vlastně ani nechtěla poslouchat,

co budou říkat ostatní, neboť jí bylo jasné, že otočili palcem dolů, co se týká jejího záměru.

Nepotěšilo ji ani, když Myles Kantor pochvalně řekl: „Musím uznat, že Bréin plán se vyznačuje nesmírnou představivostí a operace Zázračná svíčka má v sobě mnoho zajímavých aspektů. Bohužel ale také vidím spoustu nejruznějších potíží, kdybychom ji chtěli realizovat v praxi."

„A jak vypadají vaše protinávrhy?" vykřikla kosmopsycholožka útočně.

Mezitím se uchýlili do konferenčního sálu na MERLINU. Přidal se k nim vedoucí vědec, Plophosan Boran Skarros s několika kolegy. Navíc se zapojil do diskuse také Cistolo Khan se smečkou pozemských vědců. Vzhledem k počtu „inkvizitorů" se zdálo, že považují Bré za významnou „čarodějnici".

„Jde nám o to, abychom zjistili, zda vůbec lze uskutečnit tvůj záměr, byť je na první pohled geniální, Bré," prohlásil Myles jemně. „Kdo ví, možná dojdeme k názoru, že [†] to takhle přece jen uděláme."

„Ach, opravdu?" vyprskla mladá Sabinnka a vzdorně vysunula bradu. „Pak bych ráda slyšela, co skutečně mluví proti."

„Je tu pár zásadních bodů," ujal se slova Atlan. „zprv Dengejaa Uveso není takového kalibru co Umam-Urra. Suuvarská černá díra musí mít mnohonásobně vyšší hmotnost než ta v Mléčné dráze, když do sebe dokáže nasát celou galaxii."

„Malé matky si rozdílů nevšimnou," namítla Bré Tsinga přesvědčeně.

„To je pouze jeden aspekt z mnoha," vmísil se do debaty opět Myles Kantor. „Jsou tu ještě ohnivé kaskády o rozsahu celých světelných let. Tak rozsáhlou projekci nemohou Herreachové zvládnout. Já vím, je to drobnost, jenže podobných oříšků máme k rozlousknutí víc, a když se dají takové prkotiny dohromady, jsou poměrně závažné."

„Jsou Heireachové vůbec s to vytvořit hy-

perzárání typické pro Umam-Urru?" zeptal se jeden z terranských vědců.

Bré bylo, jako kdyby přihodil další poleno na hranici, na níž měla být upálena jako čarodějnice. Nicméně bojovala dál. „Přirozeně že nejsou schopni napodobit hyperzárání," odpověděla a zcela vědomě použila nevhodný výraz. „Museli bychom si vypomocť prostě technickými triky. Nač máme kosmické sondy a hypervysílače? Není nic snazšího než je zkombinovat a dopravit do ' příslušného vysílacího postavení."

„A známe správnou frekvenci?" namítl jiný terranský vědec. „Má o tom nositel buněčného aktivátoru Atlan přesné záznamy? Nebo bychom museli Malým matkám přihrát náhodně zvolené hyperfrekvenční disharmonie? Já osobně zbožňuju pozemské klasiky jako Heina, Richarda Wagnera a Klause & Klause, ti znějí libozvučně. Určitě bych ale váhal, kdyby mi někdo předložil apaské etudy jistého Kiizyúne Przor-nua."

Jeho kolegové se povinně zasmáli a mladé psycholožce bylo jasné, že v té chvíli vůbec nejde o zničení Malých matek, nýbrž o problémy kompetencí. Elitní odborníci nemohli přece nikdy připustit, aby se mezi ně vetřel nějaký snaživý přivandrovalec.

„Troufám si klidně zkomponovat sférické zvuky Umam-Urry, tady nemluvíme o nějakém Heinovi," prohlásil Atlan dotčeně. Vzápětí ale zcela věcně dodal: „Tady jde však o mnohem víc, a to o zachování národů Mléčné dráhy. To nesmíme ztrácet ze zřetele."

Zapůsobilo to a Arkonidan přiměl diskutující k rozvaze.

„Plán doktorky BréTsingy je dobrý, vlastně nejlepší, jaký byl vypracován od chvíle, kdy nastal problém," pokračoval Atlan. „Je zde ale příliš mnoho faktorů nejistoty. Vlezou nám Malé matky vůbec do pasti? A pokud ano, nepřijdou na to, že to všechno je jen klam? Jak se zachovají ostatní Go-

eddiny děti? Můžeme jim nějak zabránit, aby se do toho zamíchaly? Riziko mi připadá celkově příliš vysoké. Když uskutečníme plán naší mladé kolegyně a nevyjde, vystřelíme všechen svůj prach. Proto - a jen proto a ne proto, že by tento plán přesahoval meze mé představivosti, jak tomu mnohdy bývá - se zasazuji o to, abychom si nejprve promysleli alternativy."

I když se Atlan nakonec projevil jako její zastánce, přesto byl současně katem, který zapálil hranici. Bylo v Allanově a Kantorově moci prosadit uskutečnění operace Zázračná svíčka. Bré náhle opět zatoužila po Jafkovi. Nejněžnější bestii univerza. Jak ráda by se s ním pomazlila a otírala si obličej o jeho hebkou srst! Našel už někoho, kdo mu ji nahradil? Bré zatím žádnou náhradu za hussiara neměla.

^ ^ ^ .

Ruen a Mimoruen nutili obyvatele sanatoria na Gobi, aby neúnavně kreslili kruhy. Bylo jich však málo a vycházelo z nich příliš málo síly, než aby mohli Ruen a Mimo-měň splynout v jedno. Kdykoli se pokusili spojit, odpudili se jako dvě stejně nabitá tělesa. Přitom tvořili jednu osobnost, byť rozštěpenou na dvě jevové formy.

Nemohli se k sobě přiblížit.

Z ostatních Filozofů se už dávno staly Malé matky. Ty jim posílaly uklidňující, utěšující impulsy a slíbily jim, že se o ně postarají stejně jako o Coura a Mimogoura a že jim pošlou na pomoc Goeddiny děti.

A to se také stalo. Došlo k nanejvýš neobvyklé, přímo jedinečné události, kdy se na palubách tisíců ježatek zmocnilo Neezů, Gazkarů, Alazarů a Eloundarů čmárací šílenství a celí rozzáření objevili tvar kruhu.

Vy vinuli při tom sílu dostatečnou k tomu, aby Ruen a Mimoruen konečně prošli metamorfózou. A totéž absolvovali také Goia; a Mimogour. Z Ruena se stal statný rozplo-

zovací organismus a zářil nejnádhernější modří.

A všem ostatním Malým matkám se nesmírně ulevilo. Nyní jich bylo už čtyřicet dva. Jejich radost ovšem trochu kalila starost o Ideyda, kterého stihl nejistý osud.

Ruen se cítil blaze, když byl neustále zahrnován rezonančním zářením Neezů a ostatních Goeddiných dětí. Byl toho názoru, že jde o nejlepší rezonanční těla, a přímo si je vychutnával. Matně si vzpomínal na několik předešlých životů, kdy se opakovaně vracel do Goeddina lůna a opět se z něj rodil.

A vše nyní špělo k tomu, že Ruem vyroste a sám se stane Goeddinou kopií. Roztahoval se ve svém líhňovém kosmu stále víc, a rostly i jeho potřeby. Žádal si bourree.

Když byl jeho mikrokosmos dost velký, pronikli k němu na malých plavidlech Phy fandové. Plnili trychtýře velkými slisovanými bloky potravy a proháněli je potrubním systémem. A na konci se objevovalo bourree pro Ruena.

Nemohl se ho nasytit. Jeho růst se urychlil a v podobě Malé matky se rozšiřoval téměř explozivně. Čím víc bourree strávil, tím víc rostl jeho hlad.

A spolu s vyhládkostí se Malé matky plíživě zmocnil další pocit. Přicházel ve vlnách a její organismus se pokaždé svíjel jako v křeči. A bylo to čím dál bolestivější.

Ruen se dozvěděl, že většina Malých matek je na tom stejné. Mnohé ještě nedosáhly tohoto stadia, několik jich ale bylo už dál. Geese hlásila, že křeče už jí nepůsobí bolest. Vnímala už zvláštní pocity, stejné, jaké se musely zřejmě zmocňovat předtím pouze Goeddy.

Geese cítila, že zanedlouho dosáhne pohlavní zralosti a bude schopna rodit vivok. Všechny ostatní Malé matky byly od té chvíle plně očekávání. Nepotrvá dlouho a Goeddini potomci budou moct sklízet vivok a chovat ho na líhňových planetách v Mléčné dráze.

Nadcházel nový životní cyklus, cyklus, který tu ještě nikdy předtím nebyl. Cyklus, který měly společně absolvovat celkem čtyřicet dvě Malé matky.

Už jen zřídka kdy zabloudily v myšlenkách k Idehydovi, který o sobě stále ještě nedával vědět ani neodeslal impuls smrti. Co se vlastně stalo s posledním ještě žijícím Filozofem? Kam zabloudil? Kam ho to zaválo?

3.

Calaber Hym vyslal na cestu celkem devadesát šest sond - na to, že mu to trvalo dvacet let, to nebyl nijak úctyhodný počet. Ve srovnání se skromným úspěchem bylo však sond až příliš.

Sonda číslo 96 byla ale přece jen něco zvláštního: byla první, od níž se očekávalo, že se dokáže vrátit z černé díry.

„Vím, že 10 nezní zrovna logicky, ale nemohu se zbavit dojmu, že spolu se zavedením nového letopočtu začal i úpadek mravů,“ řekl svému společníkovi RhonTamuš. „Vy jste, Hymosi, tehdy ještě nebyl na světě, ale já jsem zažil staré časy a ještě si na ně velmi dobře vzpomínám.“

Calaber Hym, i přes svých tisíc let poměrně mladý Haluťan, nevěděl co na to říct;

bylo lépe v tomto případě mlčet než se uchýlit k nějakým zdvořilostním frázím. Jistěže si uvědomoval, jak je nelogické tvrdit, že společně se zavedením nového letopočtu před 1289 lety začal úpadek dobrých mravů. Na druhé straně mu ale bylo jasné, co měl Tamuš na mysli: Tehdy se všeobecně, rozšířilo také důvěrné tykání. Galaktikové dnes běžně tykali i svým úhlavním nepřítelům. Calaberu Hymovi se to rovněž příliš nezamlouvalo. Byl ale ještě mladý a nepříslušelo mu, aby kvůli tomu odsuzoval druhé.

Rhon Tamuš naproti tomu věčně vrčel. Využíval s požitkem výhod stáří a byl nesnášenlivý a svéhlavý. Byly mu určité čtyři

tisíce let, ale přesně to Calaber Hym nevěděl. Zeje přibližně tak starý, se dalo usuzovat z jeho vzpomínek.

Tamušos dokonce osobně zažil první setkání s terranským národem, který mu tehdy připadal „zábavný“ a „nеспoutaný, ohnivý“. Podle jeho mínění se tehdejší Pozemšťané nedají srovnávat s jejich zdegenerovanými potomky.

„Terranci stále znovu potřebovali něco dokazovat, věčně předváděli svou ducha-plnost, nápaditost a bojovnost,“ říkával obvykle Rhon Tamuš. „Toužili po těžkých zkouškách. Ne ovšem po kosmické lavině, která se přes ně přehnala jako tahle obludná matka válečníků. Goedda pro ně nebyla zkouška, ale katastrofa. A děšivé pohromy nejsou zrovna nejvhodnější zkušební kameny pro životaschopnost jednotlivců. Proč si myslíte, že musíme prodělavat puzení, Hymosi? Abychom zůstali mladí.“

„Není to nespravedlivé, srovnávat puzení s životním rytmem Terranců. Tamušosi?“ namítl nesměle Calaber Hym.

„Ale vůbec ne! Když jsem poznal Pozemšťany, nacházeli se ve stavu permanentního puzení!“

Na to se nedalo soudně odpovědět.

Calaber Hym sledoval sondu, jak proniká do akrečního disku černé díry, jak se rozžihají její ochranné štíty v několikatisícistupňovém žáru a začíná jí cloumat gravitace o síle deseti tisíc Sluncí. Sonda se však ani trochu neodchýlila od svého kursu.

Tvořili nerovnou dvojici, Rhon Tamuš a Calaber Hym, a to nejen věkem. Calaber Hym se zabýval technikou a Rhon Tamuš zase po celý život hyperfyzikou. Teprve když se Calaber Hym vrátil před dvaceti pěti lety ze svého puzení, uchvátila ho tajemství univerza.

Také Rhon Tamuš se vrátil ze svého puzení teprve nedávno, přesněji řečeno před šedesáti lety. Bylo to jeho poslední, jak neustále zdůrazňoval. Potom se začal věno

vat výzkumu černých děr, speciálně jejich, využití jako dopravních prostředků.

Když se Calaber Hym po svém návratu na Halut doslechl o „poustevníkovi u Amagorty“, vzal si do hlavy, že s ním bude spolupracovat a stane se jeho žákem. Trvalo však mnoho let, než Rhon Tamuš začal projevovat vůči svému „učedníkovi“ cosi jako důvěru a milostivě ho nechal, aby se podílel na jeho výzkumu černé díry.

Mezitím se z nich stali rovnocenní partneři, ba dokonce ještě víc - už dva roky byli nerozluční přátelé. Technický génius a moudrý hyperfyzik se skvěle doplňovali.

Když Rhon Tamuš pracoval ještě sám, operoval ze své kosmické lodi. Poté, co se k němu přidal Calaber Hym, přebudoval jedno ze zrušených strážních stanovišť Galaktiků na výborně zařízenou kontrolní stanici. Rhon Tamuš neocenil tento jeho mistrovský technický výkon jediným pochvalným slůvkem, dával ale svému učedníkovi neustále najevo, že se ve stanici cítí nadmíru dobře.

^ A ^

Calaber Hym sestrojil šestadevadesátku přesně podle pokynů svého mistra a věděl, že tato sonda je největší hyperfyzikova pýcha. Starý Halut'an jí však při startu nevěnoval nejmenší pozornost.

Mladý technik byl naproti tomu zcela zaujat touto událostí. Slyšel, jak jeho moudrý přítel něco říká, ale nerozuměl mu. Všechny svými smysly se upínal k sondě, která právě mířila pod ostrým úhlem k horizontu událostí Amagorty. Všechny systémy byly ještě neporušené, přenášený obraz bezvadný, i když poněkud zkreslený přitažlivostí černé díry; ale to se dalo snadno odstranit.

Cenná sonda se vnořila do obzoru. Obrazový přenos byl přerušen - na tom nebylo nic nepřirozeného. O několik vteřin později se měla sonda opět vynořit a dodávat záběry nebeských těles nacházejících se uvnitř

Amagorty, na nichž kdysi žili Archeonté, kteří je také sami zničili.

Trik jak po tangenciální dráze proniknout do černé díry a nechat se z ní opět vyvrhnout jejími vlastními silami odkoukal Rhon Tamuš od přírody. Všiml si totiž, jak se matérie, která se pod určitým úhlem ponořila do horizontu událostí, znovu objevila na jiném místě - a pod stejným úhlem.

Všechny pokusy napodobit cíleně tento jev však zatím vždy ztroskotaly na nějaké maličkosti. Tentokrát se ale musel - nebo alespoň měl - pokus podařit. Podle výpočtů byly všechny parametry nastaveny správně.

Náhle nastala anomálie. Něco, patrně výron záření pocházející z Amagorty, rozkolísalo citlivé přijímače. Trvalo to pouze zlomky vteřin, ale sonda nevyplula z horizontu událostí v předpokládaném čase. Calaberu Hymovi bylo jasné, že se nevrátí vůbec.

„Co jsme to jen natropili. Calabere • i Hyme!“ vykřikl Rhon Tamuš. Bezděčně se vrátil k formálnímu oslovení.

„Nemám s tím nic společného, Tamušo, si!“ ospravedlňoval se zoufalý mladík. „Může za to anomálie pocházející z neidentifikovatelného cizího tělesa.“

„Hnusná výmluva!“ zavěštl stařecky zatvrzele Rhon Tamuš.

Calaber Hym však nemínil nechat vinu na sobě. Věděl docela určitě, že se nedopustil žádné chyby. Sondě zkřížil letovou dráhu nejspíš nějaký hyperenergetický, silně zářící element a vytrhl ji z udaného kursu.

Mladý Haluťan se rozhodl, že si nedá pokoj, dokud nevypátrá tento rušivý faktor. Musel se nacházet poblíž horizontu událostí v okamžiku, kdy do něj „padala“ sonda. Calaber Hym propátral příslušnou oblast dálkovým lokátorem sektor po sektoru, vzdaloval se při tom ale stále víc místu nehody.

Náhle něco zachytil. Bylo to mnohem blíž a současně dál od horizontu událostí a při

cházel to z jiného směru. Byly to však stejné, na chlup přesné rytmické impulsy.

Technik chtěl na to upozornit přítele, ale rušivý zdroj opět umkl. Znovu se pustil do pátrání a po chvíli znovu vyčenichal zdroj. Než ho ale stačil prozkoumat podrobněji, zmizel mu nanovo.

Calaber Hym lovil neznámý jev hodinu za hodinou, zkoušel to tucetkrát všemi lokátory, které měl po ruce, ale pronásledovaný zdroj mu unikl stále znovu. Než nakonec srovnal dosavadní výsledky zaměřování a zjistil, že ta věc přeskakuje z místa na místo a řídí se při tom určitým, neustále se opakujícím rytmem.

Vypadalo to, jako by tančila na neslyšitelnou melodii!

Když na to mladý Haluťan přišel, hned si věděl rady. Jakmile opět zachytil lokátory rytmicky poskakující bludičku, už ji nepustil. Pyšně pak předvedl svůj „úlovek“ Rhonu Tamušovi.

Halutský mudrc prohlásil, že jde o hyperprostorovou bublinu o vnitřním průměru nanejvýš třicet metrů. Tento pětidimenzionální útvar nějak uvízl v čtyřrozměrném kontinuu - i když se mohl pohybovat. Dokázal vzdorovat v normálním prostoru přitažlivosti Amagorty a zjevně využíval síly černé díry v hyperprostoru. Současně byl ale navěky uvězněn v černé díře. To, co Calaber Hym označil za „tanec“, bylo pouze vzájemné působení různých silových polí, která si pohrávala s hyperbublinou jako s míčem.

„Je vám jasné, co jsme objevili, Hymosi?“ zvolal Rhon Tamuš.

„Znám zprávy o sférách Filozofů, Tamušosi.“

„Pak také zajisté víte, co mám v úmyslu udělat,“ vykřikl staroch náhle horlivě. Byl tak rozrušen, že máchal divoce pažemi a ruce měl sevřené v pěst. Vypadalo to, jako kdyby maloval ve vzduchu neviditelná znamení. „Po výzkumu Amagorty je chycení Goeddina Filozofa druhá největší výzva.“

„Obávám se, že na tuhle výzvu jsme krátkí, Tamušosi.“

Zdalo se, že starý Halut'an je si toho velmi dobře vědom. Zatvrzele však hájil své stanovisko. Nakonec musel ustoupit argumentům svého žáka. „Domníváte se tedy, že bychom se měli ponížit a vyrozumět degenerované Pozemšťany," povzdechl si zdrčeně, zatímco si něco čáral.

„Bohužel nemáme na vybranou, drahý Tamušosi," odpověděl posmutněle Calaber Hym. Zcela v té chvíli soucítit se svým dávným Mistrem. Tak rád by mu byl dopřál triumf. Neměli však k dispozici technické prostředky, jež by jim umožnily zajmout Filozofa.

Než dorazily posily, krátil si také Calaber Hym čekání kreslením.

^ A <^

Bylo to jako šílenství. Nesrovnatelné s ničím, co dosud zažili — ať už v tomto nebo jiném životě. Věděli, co je třeba udělat, a pokoušeli se o to. Stále znovu. Pokaždé ale když se objali a snažili se splynout v jedno, roztočili se v divokém tanci a vířili kolem společné osy vesmírem.

Chovali se jako dvě stejně nabitá tělesa. Byli naplnění nevyčerpatelnou silou, jakifi, by je napájel mocný zdroj, který nikdy nevyschne. Ideyde a Mimoideyde však věděli, že se jim tato síla stane osudnou, pokud ji nepřekonají.

Onen mocný zdroj síly v sobě měl cosi svým způsobem důvěrně známého. Neexistovalo nic, co by Filozof sám neznal už dávno předtím. Nic v tomto životě a ani v kterémkoli z předchozích. Ne, jako Filozof Ideyde nepodobného nezažil. Možná to ale znal jako Malá matka. Tehdy v Suuvaru, kdy to všechno začalo a udeřila hodina zrození Goeddy, do níž vstoupila Malá matka Ideyde. ^

Šílenství pokračovalo. Ideyde a Mimoideyde nemohli než se řídit různými siločá-

rami. Načerpávali neuvěřitelnou sílu, byli však nuceni vybíjet si ji pouze jedním způsobem - museli sledovat neviditelné čáry, které se valily hyperprostorem jako mořské vlny.

Klouzali vzletně podél těchto obrovských vln, řítili se do propastí a zase je to vynášelo až nad hřebeny. Hnali se víry, stahovalo je to dolů, aby se vzápětí vynořili někde jinde-a vraceli se neustále ke stejnému bodu, kde vždy nanovo začala divoká jízda.

A při tom ustavičně rotovali kolem společného středu. Byli tak nabiti energií, až měli dojem, že co nevidět prasknou. Kdyby si chtěli odpočinout by/jen na okamžik, skutečně by se nafoukli, proměnili by se v nad-rozměrné útvary z hyperenergie a pukli by.

Co bylo v tomto cizím vraženém místě tak důvěrně známého, že se zde přesto určitým sebe trýznivým způsobem cítili jako doma?

To nedokázali Ideyde a Mimoideyde říct. Museli se však podřizovat zdejšími zákonům. nemohli jinak. Jen dál a dál, stále dál pokračovala divoká štvance bez konce...

4.

Když Allan obdržel zprávu od Cistola Khana, okamžitě mu vytanula na mysl Bré Tsinga. To by se jí líbilo, napadlo ho. Nejdřív ale vyrozuměl Mylese Kantora a svěřil se mu se záměrem přidat se s RICEM k flotile LSP.

„Vezmu ENZU a poletím také!" rozhodl se spontánně vědec.

Arkonidana zaskočilo, když se dozvěděl, že Dao-Lin-H'ay mezitím odletěla na Camelot, aby se starala o Ronalda Tekenera;

byla tedy mimo hru. Homér G. Adams se zpočátku nemínil smířit s tím, že by měl zůstat s ostatními moduly GILGAMEŠE ve Sluneční soustavě. Nakonec podlehl argumentu, že by změna polohy tak nápadného kosmického plavidla mohla vzbudit nežádoucí pozornost Tolkanďů.

„Jeden z nás musí být konec konců po ruce," prohlásil Atlan.

„A proč to musím být pokaždé já?"

Arkonidan neodpověděl a zavelel, aby se RICO připravil k odpoutání. Vyhlásil posádce plnou pohotovost. Přirozeně se to dozvěděla také BréTsinga a spojila se ihned s Allanem.

„Dosud pohřešovaný Filozof byl objeven v černé díře jménem Amagorta," vysvětlil Arkonidan mladé kosmopsycholožce. „Cistolo Khan už tam směřuje s PAPERMOO-NEM a flotilou třiceti dalších lodí. Myles a já poletíme za ním."

„Tak tak..." zamumlala Sabinnka; zjevně ji to příliš zaskočilo, než aby ze sebe dokázala vymáčkout věcnou poznámku. „Nebudu překážet, když se dostavím na velitelský můstek?"

„Přirozeně, že ne."

Když se RICO a ENZA odpoutaly od mateřské lodi, přešla komisařova pozemská flotila už dávno do první nadsvětelné etapy.

„Práskaný Cistolo Khan nejspíš chce vyřídít celou záležitost bez nás a sklídit celou slávu jen pro Ligu," uchechtl se Atlan. Vůbec se ale pro to na komisaře LSP nezlobil. „S Herreachy také drží v rukou všechny trumfy."

„Jen doufám, že se neukvapí," poznamenal úsečně Myles Kantor.

Atlan neměl čas se ho zeptat, nač naráží, protože oba moduly GILGAMEŠE přešly ve stejné chvíli do první nadsvětelné etapy.

Na velitelském můstku se objevila BréTsinga. Modré oči se jí lehce posměšně blýskaly, když předstoupila před Allana a řekla: „Nuže, černá díra Amagorta zajala posledního zbylého Filozofa. To je ale zajímavé."

„Je předčasné vyvozovat z toho nějaké závěry," namítl Arkonidan, aniž pohlédl mladé psycholožce do očí. „Je to venkoncem jen jeden Filozof z dvaapadesáti."

„Co se mi tu snažíš namluvit, Allane?"

vyhrkla Bré. „Já přece *cítím*, že se ve svém nitru přibližuješ stále víc ke mně."

„Uvidíme," odsekl Atlan a Bré jen mlčky přikývla.

Amagorta se nacházela v centrální oblasti Mléčné dráhy, pouhých 3000 světelných let od jejího absolutního středu, tedy v sektoru s vysokou hustotou hvězd. Její vzdálenost od Sluneční soustavy činila 32 000 světelných let, takže se k ní dalo teoreticky doletět během několika málo hodin. Dokonce existovaly normované kursové výpočty pro tuto trasu, a tak bylo možné dorazit k černé díře bez orientačních zastávek.

Jenže Cameloťané se rozhodli jinak, i když hrozilo nebezpečí, že doletí k cíli pozdě a Cistolo Khan už mezitím zneškodní Filozofa sám. Nebylo však příliš velké, neboť likvidace Filozofa nebyla tak snadná a hladká, jak ukázaly dosavadní zkušenosti.

Nehledě na to, byla s nemalým rizikem spojená navigace v prostoru přeplněném hvězdami. Mnohé překvapení na ně mohlo čekat dokonce i při nadsvětelném letu hyperprostorem. Proto také ENZA a RICO celkem čtyřikrát zastavily a zorientovaly se, než urazily v poslední etapě posledních 300 světelných let, které jim zbývaly k Amagortě. Oba moduly GILGAMEŠE se vrátily do normálního vesmíru ve vzdálenosti pět světelných hodin od černé díry a dohonily flotilu LSP.

31 kulovitých kosmických plavidel různé velikosti se zřetelně odráželo od mohutného akrečního disku. V jejich čele se skvěl osmisetmetrový kolos třídy NOVA jménem PAPERMOON.

„Už jste vyčmouchali Filozofovu polohu?" ptal se Atlan Cistola Khana, když se mu zjevil na obrazovce.

Komisař LSP se zatvářil nakysle a při* znal mrzutě: „Asi jsme to uspěli. Přišel jsem o jednu dvěstěmetrovou kouli včetně posádky."

Arkonidan se zatvářil nechápavě, a tak ho musel Cistolo Khan zasvětit.

Hned jak Pozemšťané dorazili k černé díře, vyslal ESCORT, jednu z doprovodných lodí, ke stanici Rhona Tamuše a Calabera Hyma, kteří objevili Filozofa. Aniž se ovšem s Haluťany domluvil předem. Sice jim poslali zprávu, že vysílají průzkumné plavidlo, ale nenechali si potvrdit příjem. Komisař LSP prozradil, že chtěl získat všechny podklady o Filozofovi, dřív než dorazí Camelotané. Jak se brzy ukázalo, dopustil se osudové lehkovážnosti.

Halutané se zařídili v jednom vypáleném strážním stanovišti. ESCORT tam přistál a pár členů posádky se dostalo ke stanici -a zůstali tam. Vůbec nereagovali, když dostali rozkaz se stáhnout. Cistolo Khan se spojil s kapitánem ESCORTU a ten mu odpovídal nanejvýš neochotně...

„Nech mě hádat," skočil Atlan do řeči komisaři LSP. „Dostali se do Filozofova za- kletí a začali čmárat, co?"

„Už objevili tvar kruhu a jsou k nepotře-bě," doplnil ho Cistolo Khan. „Vím, že jsem se ve své ctižádosti zachoval jako idiot. Abychom se ale dostali Filozofovi na kobylku, potřebuji všechny poznatky, které o něm získali Haluťané. A ti jsou na své základně. Zkusili jsme všechno možné, ale Filozof se nedá zaměřit. Ted' nám jsou schopni pomoci jen nositelé buněčných aktivátorů, kteří jsou imunní vůči Filozofovým sugescím."

„Myles a já si to vezmeme na starost a napravíme, co jste zpackali," prohlásil blahosklonně Arkonidan. Neodolal a ještě jízlivě dodal: „Camelotané to budou mít u tebe k dobru, Cistolo."

^ A ^

Allan a Myles se rozhodli, že poletí na halutskou stanici shiftem. Ani RhonTamuš, ani Calaber Hym nereagovali na jejich žádost, aby je vpustili na základnu. Proto

museli otevřít přepážku přechodové komory násilím. Vnitřek stanice byl v příkrém rozporu se zevnějškem přebudované bývalé strážní pevnosti. Zvenčí vypadala základna jako nouzově pospravovaný objekt, ale uvnitř bylo nejmodernější technické zařízení. Myles Kantor jen uznale hvízdal.

Po cestě potkali dva Pozemšťany ve skafandrech. Jeden pantomimicky kreslil do vzduchu kruhovitě útvary, druhý kolem sebe shromažďoval všemožné předměty, které nebyly připevněné, a stavěl z nich sousoší, která vypadala jako vzájemně propletené kruhy.

Nevšíkali si ovlivněných Terranců a ti zase jako by vůbec nevnímali je. Konečně dorazili do centrály, kde se nacházeli oba Haluťané. Byl mezi nimi velký věkový rozdíl, jak Atlan ihned zaznamenal cvičeným okem. Zatímco Myles se vrhl k syntronu, obrátil se Atlan na mladšího Haluťana.

„Vy jste RhonTamuš?" zeptal se ho zdvořile.

K jeho úžasu k němu Haluťan obrátil mohutnou hlavu, pohlédl na něj z výšky a tichým hlasem, který ovšem stejně rval Allanovi uši, řekl: „Pst! Neruš mé kruhy! A neopisuj. Musíš na tu záhadu přijít sám, cizince."

Nic nemohlo doložit jeho pomatenost lépe než to, že použil důvěrného tykání.

„Dobrá... ale jsi RhonTamuš, ne?"

„Jestli jsem, nebo ne, to nehraje žádnou roli," zahřimal Haluťan. Soustředil své tři oči znovu na senzorický pult před sebou a znovu na něj začal kreslit vždy jedním prstem všech svých čtyř rukou čáry, které následně spojoval do kruhů.

„Poučky Filozofa Ideyda jsou pro každého stejné," prohlásil obr po chvíli. „Naslouchej jim a najdeš nový smysl života." Náhle se rozchechtal a upřel tři oči na Atlana. „Víš, nemusel bych to dělat, cizince. Můj plánovací mozek je schopný odolat každému puzení. Jenže já jsem ho dobrovolně otevřel Ideydovu učení. Aty..."

„Mám to!“ vykřikl v té chvíli Myles Kantor. „A teď odsud vypadneme, a to co nejdřív!“

Atlan byl rád, že se Halut'ana zbaví. Vrátili se k shiftu a urychleně opustili stanici. Myles přistoupil k Allanovi na palubu RICA. Odsud předali souřadnice dráhy, po které se Filozof pohyboval hyperprostorem.

„Tenhle Filozof se jmenuje Ideyde a prochází celkem čtrnácti postaveními, než se vrátí do výchozího bodu a začne putovat nanovo,“ vysvětlil Myles. „Herreachům stačí jen, aby sledovali jeho trasu, a dostanou ho. Myslíš si, že to dokážou, Cistolo?“

„Když je Bré Tsinga dokáže příslušně psychologicky motivovat,“ prohlásil komisař LSP. „A bez diskuse! Bré Tsinga je pořád ještě ve službách Ligy!“

Když to uslyšel Allan, obrátil se s tázavým výrazem ve tváři na svou zástupkyni Gerine. Kostnatá chlapácká Arkonidanka řekla:

„Sotva jste odletěli, povolal si Cistolo Khan k sobě BréTsihu. Údajně proto, aby psychicky pozvedla Herreachy. Zdá se, že se u nich po dlouhém pobytu na palubě PAPERMOONU projevuje něco jako strach z omezeného prostoru.“

Allana udivilo, že měli podlehnout klaustrofobickým stavům zrovna Herreachové, kteří trpěli úzkostí spíš pod širým nebem. Poprosil Khana, aby ho propojil s PAPER-MOONEM a mohl tak sledovat, co se děje na palubě. Krátce nato spatřil Bré Tsingu, jak kráčí v čele zakuklených Herreachů na otevřenou spodní palubu PAPERMOONU.

„Je třeba se o ně starat?“ zeptal se kosmopsycholožky. „Jsou na tom psychicky opravdu tak mizerně, jak tvrdí Cistolo Khan?“

„Není to tak hrozné,“ odpověděla Bré Tsinga a máchla ledabyly rukou. „Cistolo Khan chtěl mít prostě jistotu, že Aro Vende a jeho Herreachové budou mít během akce perfektní péči. Alespoň někdo dokáže oce-

nit moje schopnosti,“ nezapomněla si rýpnout.

Herreach ve fialové kutně vedle Bré zvedl nakrátko hlavu, když zaslechl své jméno, a pak ji zase sklonil a pohroužil se do sebe.

„Ostatně,“ dodala jízlivě mladá psycholožka. „Nepřipomíná ti Ideydův zvláštní *tanec* nápadně to, jak si Goedda hrála na suuvarskou bludičku, poté co ji zneškodnili Nonggové?“

Atlan se pousmál a odpověděl: „Tak jistý jako ty si tím nejsem. A teď nech Herreachy, ať dělají, co mají, abychom se dostali k lizu i my.“

„Zřejmě ti nevoní, že bys mohl být jednou v nepravu vůči mladičké ženě, co, Metuzaléme?“

Atlan se rozchechtal, ale znělo to velmi srdečně. Bré se mu líbila čím dál víc.

Kdy jsem tě naposledy nazval starým bláznem? připomněl se mu extramozek.

^ A ^

Asi čtyři stovky Herreachů se shromáždily na dolní otevřené palubě poblíž velkého okna do vesmíru. Vedoucí modlitby Aro Vende usedl do připraveného vyvýšeného křesla a čněl dva metry nad ostatními, aby měl lepší přehled.

Herreachům se otevíral velkolepý výhled na Amagortu a její akreční disk z hvězdné hmoty o průměru 120 000 kilometrů, který rotoval kolem horizontu událostí a vládly v něm teploty o několika milionech stupňů.

Protože centrální oblast Mléčné dráhy se vyznačovala vysokou hustotou hvězd, přilétala k akrečnímu disku Amagorty neustále obrovská kvanta hvězdné hmoty. To se dalo pozorovat dokonce pouhým okem. Následkem toho docházelo v této oblasti stále znovu k tomu, že se hvězdy úbytkem své matérie hroutily a proměňovaly v novy.

Byl to učiněný ráj pro astrofyziky a kos-

mology. Ale ani z těchto procesů pořád nemohli odhalit poslední tajemství vzniku univerza.

Herreachy to nechávalo naprosto chladnými. Neměli tušení, že temný střed lemovaný akrečním diskem je černá díra o průměru 60 000 kilometrů a hmotnosti 10 000 Sluncí. Nevěděli ani, že nahlíží do reálného univerza a že je od nejelementárnějších kosmických sil dělí pouze ochranný štít. Nikdy by to ani nebyli schopni mentálně strávit. Proto jim bylo řečeno, že jde o holografickou projekci, která má sloužit k jejich lepší orientaci.

Tuto milosrdnou lež se neodvažovala odhalit ani Bré Tsinga.

Poté co Aro Vende zaujal své postavení a upadl do transu, následovali jeho příkladu ostatní Herreachové. Aro Vende je spojil v modlitbě v jeden celek a spojenými duševními silami se vydali hledat ublížit, charakteristický objekt pohybující se po tajuplných siločárách na předem stanovené dráze.

„Máme spojení s Ideydem," ohlásil Aro Vende už po několika minutách.

Allana nijak neudivilo, že Herreachové byli schopni komunikovat s nezúčastněnými osobami i během modlitby. Bylo to zcela běžné ; a vyšlo to najevo při předchozích štvanicích na Filozofy.

„Teď už ho nesmíte pustit," zapřísahala je Bré Tsinga.

„Máme ho pevně v hrsti."

„Pokuste se zbořit ochranné stěny a proniknout až k němu."

„To bude těžké," zachrčel Aro Vende napjatě. „Ideyfle zmohutněl a čerpá sílu z obětí, které jsou uvězněny ve vnitřním kruhu."

„Musíte proniknout i do vnitřního kruhu - do Ideydovy nejsoukromější sféry." Bré se snažila dodržovat konverzační tón bez jakéhokoli přízvuku, aby to nevypadalo, že na Herreachy naléhá.

Sevia z RICA hlásila, že Ideyde už „neskáče jako koza" a setrvává na jednom mís

tě. Hyperprostorová bublina zdvojnásobila objem a její průměr činil v té chvíli třicet metrů - což bylo na Filozofa nezvykle mnoho.

„To může znamenat pouze jedno - Ideyde už prošel metamorfózou v Malou matku," konstatoval nevzrušeně Myles Kantor.

„První strukturální trhlinka!" vykřikla Sevia rozčileně.

Atlan spatřil, jak nad Filozofovou bublinou zviditelněnou hyperčidly Vyšlehl černý blesk. Strukturální trhlinka pohasla, zakrátko se ale vytvořila nová a okamžitě zmizela.

RICO společně s loděmi LSP zaujal výhodnější postavení ke střelbě. Také PAPERMOON se přiblížil značnou rychlostí k hyperprostorové bublině.

Galaktikové tím riskovali, že se dostanou do Filozofova zaočarovaného kruhu. Cistolo Khan ale do toho šel zcela vědomě. „Herreachům nemůže Filozof ublížit,"

odůvodnil své rozhodnutí. „A i kdyby selhali všichni lidé, spoléhám na tebe, Allane."

„Co by sis jen počal, nebýt nás nositelů buněčných aktivátorů, mocný komisaři Ligy svobodných Pozemšťanů?" nechal se slyšet Allan, narážaje na letitou řevnivost, mezi Terranci a Camelotany.

„Aro Vende, vy to dokážete," ozýval se z reproduktorů monotónní hlas BréTsingy. „Měli byste to zkusit a stvořit fiktivní postavu, aby narušila bublinu."

„To nejde... je nás málo... jsme příliš slabí, než abychom vytvořili Šimbau..."

„Tak se pokuste o někoho jiného. Co takhle kopii Filozofa?"

Třicet kosmických koulí přibrzdlilo. Dosáhly ideálního palebného postavení. V letu pokračovaly jen PAPERMOON a RICO. Atlan a Myles Kantor byli připraveni převzít velení.

Náhle spatřili na obrazovkách, jak se vlevo od hyperprostorové bubliny zjevil nazelenalý přízrak. Postupně nabýval přesněj-

ších obrysů a klubala se z něj přibližně humanoidní postava větší než samotná bublina.

Plochým trupem s válcovou hlavou a trubkovitými údy silně připomínala Filozofa. Jenže mentální obraz stvořený Herreachy nebyl dokonalý. Jejich „Filozof neměl žádné smyslové orgány. Přesto se cílevědomě sápal pažemi po obalu hyper-prostorové bubliny a rval jej na kousky.

Náhle zela po celém obvodu bubliny strukturní trhliny. BréTsinga zmlkla, aby v rozhodující chvíli nerušila soustředění Herreachů. Projekce nehotového Filozofa se už nepustila, jakmile jednou zařala ruce do obalu hyperprostorové bubliny. Škubala prudce okraji strukturní trhliny a rozšiřovala ji.

A náhle odhalila vnitřek bubliny. Objevil se zcela zřetelné modře zářící útvar, pulzující organismus, na němž se daly na mnoha místech ještě rozeznat zbytky těl obou Filozofů. Ideyde a Mimoideyde se právě chystali vstoupit do posledního stadia přeměny v Malou matku.

Metamorfózu však nestačili dokončit, neboť právě v té chvíli vyšlehly z RIGA záblesky ze všech termických a dezintegrátorových děl. Vzápětí zahájil palbu rovněž PAPERMOON a po něm další lodi.

Po této první salvě, která trvala několik minut, zmizela hyperprostorová bublina z obrazovek lokátorů. Ideyde, načapaný uprostřed přeměny v Malou matku, přestal existovat, byl atomizován a jeho částičky se rozptýlily do hyperprostoru.

Zbývaly však stále ještě Čtyřicet dvě Malé matky. A každá z nich byla vybavena potenciálem jedné Goeddy. :-

Jedna jediná by dokázala vyhladit veškerý život v Mléčné dráze.

5.

„Můžeš oslavovat, Bré," řekl Atlan, když se kosmopsycholožka vrátila z PAPERMO-

ONU. „Alespoň zčásti se potvrdila tvoje teorie o pravzpomínce Malých matek."

V sále vedle velitelského můstku Atlanova RICA, zařízeném pro menší porady, byl kromě nich přítomen už jen Myles Kantor. Oba nositelé buněčných aktivátorů seděli u terminálu.

„Pochyboval jsi snad o její správnosti?" vyhrkla Bré Tsinga nevěřicně.

„To skutečně ne, nicméně mě uklidňuje, že se přece jen potvrdily tvoje úvahy."

Arkonidan se zvedl a pokynul kosmopsycholožce, aby si sedla mezi ně.

„Je to Čestné místo, nebo mě vy dva spíš chcete vzít do kleští?" zvolala Bré Tsinga a zatvářila se naoko nedůvěřivě.

Myles Kantor se uchechtl a odpověděl: „Úspěch u Amagorty nás přiměl k zamyšlení. Stejně jako Allan jsem nyní rovněž nakloněn tomu, abychom podrobněji přezkoušeli tvůj plán."

„Nad Čím je tu ještě třeba přemýšlet?" pustila se do něj mladá Sabinnka rozhorleně. „Operace Zázračná svíčka je jedinou Šancí, kterou Galaktikové ještě mají."

„Jakkoli je tvůj plán v jádru dobrý, zůstává tu ještě řada faktorů nejistoty," namítl Myles Kantor. „Abych uvedl alespoň jeden za všechny. Víme, že Malé matky, třebaže zaujaly postavení v hyperprostoru, vyhodily do Einsteinova kontinua jakousi kotvu. Ta v něm zanechává otisk, zcela zřetelnou stopu, která nám umožňuje vůbec je zaměřit. Je však sporné, zda tohle ukotvení stačí, aby gravitace černé díry zapůsobila na hyperprostorové bubliny natolik silně, že je dokáže stáhnout za horizont událostí. Pokud tomu totiž tak není, celý tvůj krásný plán půjde do háje."

„Na, to jsem nepomyslela," přiznala se bez váhání Bré Tsinga. „Je to pro mě docela nový aspekt. A k čemu se tedy přikláníš ty jako hyperfyzik?"

„Není vůbec vyloučeno, že litinové vesmíry Malých matek podléhají zákonům čer-

ne díry," odpověděl Myles Kantor a na Bré bylo vidět, jak se jí ulevilo. „Ideyde nám svým *tancem* ukázal, že se musel řídit siločárami Amagorty. Proto dávám v tomhle ohledu operaci Zázračná svíčka docela slušné šance."

„Ano, v tomhle ohledu," vmísil se do hovoru Atlan. „A tys právě slyšela názor hyperfyzika, Bré. Já jako logik a stratég ale mám ještě celou řadu pochyb a domnívám še, že celá akce může pěkně vybuchnout."

Když Arkonidan viděl, jak to v kosmopsycholožce vře, vzal ji za ruku a chlácholivě jí ji stiskl; to mělo na Bré přímo magický účinek.

„Absolutně s tebou souhlasím v tom, že v téhle chvíli je to naše Jediná Šance, jak se zbavit Malých matek," pokračoval Atlan. „Nemáme čas hledat jiná, bezpečnější řešení. Proto zahájíme operaci Zázračná svíčka."

Bré Tsinga nechápavě zavrtěla hlavou. Náhle vyskočila a vykřikla: „Tak na co ještě čekáme? Nesmíme ztrácet čas. Čím víc Malé matky pohlavně dospívají, tím víc potlačují svou pravzpomínku a jsou méně náchylné k tomu, aby se nechaly fascinovat ohnivými kaskádami."

„Vidíš," řekl Atlan Mylesi Kantorovi a začulil se. „To Je žár mládí." Znovu uchopil Bré za ruku a Jemně ji stáhl zpátky na sedadlo. „Posaď se! Musíme akci pořádně připravit a to nám zabere trochu času. Nesmíme se vrhnout do dobrodružství po hlavě, ale dobře vyzbrojeni a nachystáni."

V té chvíli zapípal interkom a zakrátko se před nimi zjevil hologram Cistola Khana, „Prosadil jsem, že dostaneme dva tisíce hypersond," oznámil jim komisař LSP. „Můžete se na ně kdykoli napíchnout, abyste je nakrmili potřebnými daty."

„Ještě Jsem neměl čas sestavit program," odpověděl Atlan. „Hned to ale napravím."

„Potřebujete Jinak ještě něco?" zeptal se ho Cistolo Khan a pak se zašklebil a dodal:

„No tak se neupejpejte! **Liga** dá k dispozici pro operaci Zázračná svíčka všechno, ať to stojí, co to stojí."

„Ohlásíme se, jestli nám bude něco scházet," řekl Atlan a komisařův hologram pohasl.

„Dva tisíce hypersond!" vyhrkla Bré Tsinga ohromeně.

„Nejméně tolik jich potřebujeme, abychom vyzářili symfonii, kterou uslyší všechny Malé matky a nechají se jí přivábit," prohlásil Atlan. „Nejdřív ale musím tohle dílko složit. Nechceš mi při tom pomoci, Bré?"

„Hrozně ráda," uvítala nabídku mladá psycholožka. „Jenže nemám nejmenší ponětí o tom, jak zněly ohnivé kaskády Umam-Urry na hyperfrekvenci."

„To jsi na tom tedy stejně jako já," uchechl se Arkonidan. „Musíme prostě rozehrát veškerou fantazii a vložit do toho spoustu citu. Myles pořídí záznam naší skladby, a pokud s ním budeme spokojeni, předají Cistolu Khanovi."

^ _ ^

Zvukové studio na RICU bylo malé a působilo na ty tři těsným dojmem.

„Taky jste mohli být velkorysejší, když jste projektovali tohle studio," řekla Bré pohrdavě. „Nevěděla jsem, že jsou Camelot'ané takoví škudlilové."

„Je to jen provizorium," omlouval se Myles. „Zařídil jsem ho, když jsme se vraceli od Amagorty. Alespoň splňuje svůj účel. Jsme tady napojeni na palubní počítač a při nejhorším můžeme dokonce použít i kontrapočítač MERLENA. To ale asi nebude zapotřebí. Máte k dispozici téměř nevyčerpatelnou paletu zvuků a šumů ze všech sfér života. Můžete si je namíchat podle libosti a vytvořit jaké chcete dílo. Nic pro vás není nemožné, omezit vás může jen a jen vlastní představitivost."

„Joj!" vydechla ohromeně Bré. „Tak se

dáme do práce!" Vzápětí strnula s pusou otevřenou dokořán. „Já ale nevím kde začít," přiznala se bezelstně.

„Začátek, to je vždycky nejtěžší, když chce někdo vytvořit monumentální dílo," prohlásil Atlan vědoucně, jako kdyby dvanáct tisíc let nedělal nic jiného než velké umění. „Pokusme se vymyslet nějaký začátek. Když jsem si posledně vybavil v paměti ohnivě kaskády Umam-Urry, bleskla mi hlavou mlhavá asociace s jedním pozemským klasikem. Konkrétně jde o Bedřicha Smetanu a jeho *Vltavu*. Říká ti to něco, Bré?"

„To víš že ano!" vykřikla nadšeně. „To by pro začátek šlo. Především pasáže, kde je slyšet zurčící pramínek, potůček... a pak to furiozní finále, kde se z řeky stává mohutný strhující proud... skladatel necht' nám promine, že od něj budeme opisovat."

Atlan přikázal syntronu, aby nahrál skladbu, a pak z ní začal spolu s Bré vystříhávat určité pasáže. Nově je spojovali a zase zaměňovali a vytvářeli tak zcela osobité dílo.

„Pro začátek docela slušné," zhodnotila jejich snažení kosmopsycholožka a lehce svraстила čelo, když jim Myles přehrál zkušební záznam. „Ještě něco tomu ale chybí." Najednou luskla prsty a vykřikla: „Chci ouverturu k Wagnerovu *Rýnskému zlatu*!"

„Perfektní," řekl Myles Kantor uznale, když podle Bréiných pokynů podložil začátek *Vltavy* *Wagnerovým Rýnským zlatem* a celé to elektronicky vyšperkoval.

„Kdepak, je to moc neohrabané," namítl Atlan. „Zní to všechno ještě příliš pozemsky..."

„... málo vzosně a trochu mimo," doplnila ho kosmopsycholožka. „Některé pasáže na začátku bychom měli přehrát pozpátku..."

Myles jí ochotně vyhověl. Ani Bré, ani Atlan však ještě pořád nebyli spokojeni. Ze syntronu si vytáhli klasické záznamy slavného staroterranského skladatele Chrise Franka a smíchali jich většinu se Smetano

vou a Wagnerovou hudbou. K tomu přidali nejrůznější všednodenní zvuky a všechno to znovu zkreslili a přeházeli. Nositelé buněčných aktivátorů a kosmopsycholožka nebyli k zastavení, když se už jednou rozjeli.

Nezalekli se vůbec ničeho. Ani kvákání žab, ani řihání přejedeného Ertrusana - nic jim nebylo dost zvláštní. Zkreslený Ertrusan pak zněl jako hřímající dinosaur, ale mělo to jistý švih, jak se domnívali Bré a Atlan.

„Co uvedl jako odstrašující příklad terranský vědec, který tak rád poslouchá klasiku, Allane?" zeptala se zčervenálá mladá Sabinnka Arkonidana.

„Apaské etudy jistého Kíziyiine Przór-níia," vypálil jako ze samopalů Nesmrtelný obdařený fotografickou pamětí.

„Tak je tam vrazíme taky!"

Myles provedl, co mu bylo poručeno, a Bré a Atlan byli nadšeni zvukovým odcizením, které propůjčil fragment blueské etudy střední části jejich skladby.

„Vy jste mi zlatíčka," pokáral je dobromyslně vědec. „Měli byste ale dotvořit. Konec konců chceme Malé matky zlikvidovat ještě v tomto životě." ' ' „Myles, sucharský multivědec, a nechápe," pošeptal Atlan Bré tak, aby to slyšel i Kantor. „Je toho názoru, že vážná práce nesmí nikoho bavit. Má ovšem přirozeně pravdu. Musíme to nějak dokončit."

Kosmopsycholožka přikývla a odpověděla: „Ještě něco ale chybí. Ona pověstná špetka toho správného koření... Už to mám!"

Atlan a Myles na ni dychtivě pohlédli. Dala si hodně načas, než to na ně vybalila. „Co zkusit ono zničující staccato, které je slyšet, kdykoli se někde objeví ježatky?"

„Geniální," vyhrkli Allan a My les jedním dechem.

Trvalo potom ještě celé hodiny, než **Bré** a Atlan vypilovali *Symfonii pro Malé matky*. Vědec vybavil radiosondu zpracovaný

mi daty, nechal ji vysadit o několik světelných hodin dál a pomocí směrového paprsku ji hyperkomem odeslal na RICO.

Všichni tři seděli před přijímačem a naslouchali neobyčejným, vzrušujícím, strhujícím sférickým zvukům.

„Je to nádhera," prohlásila Bré a oči měla náhle zvlhlé. „Tak neskutečné, disharmonické a destruktivní - a přece skvostné. Kdybych byla Malá matka, účinkovala by na mě tahle symfonie jako zpěv Sirén."

„To bychom tedy měli," řekl Atlan. „My-les rozmnoží záznam a předá to všechno Cistolu Khanovi. My se nyní budeme věnovat druhé části našeho úkolu."

„Co zase?" zeptala se ho Bré unaveně. Kdyby to Šlo, určitě by v mžiku usnula.

„Jak máme podle tebe Herreachům vysvětlit, co si představuji pod pojmem ohnivá kaskáda Umam-Urry?" zvolal Atlan. „Musíme jim přirozeně nabídnout nějakou simulaci, kterou se budou moct řídit."

„Ale samozřejmě... jsem já to ale nepozorná holčička...," zamumlala Sabinnka a vzápětí tvrdě usnula na nepohodlné židli.

6.

„Byli jsme přiděleni ke zvláštnímu komandu," oznámil velitel tenoru CS-5 Shane Koone svým podřízeným. „Nechť všechno plavat a pošlete všechny zákazníky k čertu! Za dvě hodiny startujeme!"

V těchto dnech - vlastně už uplynulo několik měsíců - měli členové posádek osmi tendrů typu CAMELOPARDUS plné ruce práce. Tendr byl v podstatě kulatá plošina o průměru 1000 a tloušťce 400 metrů, což byl opravářský dok. Pohonný systém, gravitrafové zásobníky, generátory ochranných polí a vůbec všechno, co patřilo k vybavení kosmické lodi, bylo uloženo v tisícimetrovém válcovém trupu o průměru šest set metrů.

Lodní nástavby, v nichž se nacházely kajuty pro dvoutisícovou posádku, a všechny příslušné zásobovací sklady se daly libovolně prodlužovat pomocí plastické energie. Toho se ale využívalo jen tehdy, když tendry kotvily u centrálního terminálu. Ten byl umístěn poblíž Alfa Centauri a měl tvar hodně protáhlé starobylé Špulky na nitě o výšce čtyř kilometrů a průměru devíti set metrů. Jeho konce tvořily doky o průměru čtrnáct set metrů.

Na terminálu CS mohlo kotvit dohromady šestnáct tendrů, přestože jich bylo ve skutečnosti pouze osm. Už při výstavbě terminálu mysleli konstruktéři na budoucnost pro případ, že by se „žirafy", jak se tendrům také říkalo, osvědčily a zvýšil by se jejich počet. A skutečně — během tolkandské krize bylo zapotřebí už třikrát tolik ten-; dru a klidně by jich mohlo být šestinásobně víc.

Momentálně nekotvila u terminálu žádná žirafa. Všechny osm bylo nepřetržitě v akci a opravovaly se na nich kosmické lodi, které to schytaly od ježatek. A poškozená plavidla se dala počítat na stovky.

Tendry řady CAMELOPARDUS byly uzpůsobeny speciálně pro plavidla třídy NOVA. Od začátku invaze se ale u žirafy neobjevila téměř žádná osmisetmetrová koule. Tak byly tyto lodi kvalitní a odolné.

Z 60 plavidel třídy NOVA to odskákala pouze VULPECULA, která si to rozdala v soustavě Verth s víc než tisícem bodlinatých lodí a byla sestřelena. FARGO byl napaden nepřítelem nad Olympem, ale stačil se vlastními silami dovléct do loděnic na Luně. Ostatní lodi to odnesly sem tam nějakým škrábancem, a to i přesto, že ustavičně operovaly v krizových oblastech.

Odnedávna měly na palubách dokonce Herreachy, kteří měli za úkol vysledit Malé matky. A nepočínali si při tom vůbec zle — podařilo se jim devět zásahů.

Tak dobře, jenom osm, protože devátá matka to na Arkonu zabalila sama, pomyslel si vrchní inženýr Bumett.

Kdo ví, třeba měla v událostech na Arkonu prsty Liga svobodných Pozemšťanů nebo jejich tajná služba. Dave Bumett ani trochu nevěřil propagandistickému tvrzení Arkonidanů, že vyvinuli zbraň proti Malým matkám. Bylo mu ale jasné, že nikdo jako on se nedozví, jak to bylo doopravdy. Všechno podléhalo nejpřísnějšímu utajení.

Stejně to bylo i teď. Poplach. Zvláštní akce. Cíl ani účel, to nikomu neřekli. Možná to nevěděl ani „starý“, jak láskyplně říkali veliteli CS-5 jeho podřízení. Přitom Shane Koonovi bylo nanejvýš 120 let. Na druhé straně to byl ale protřelý vesmírný vlk.

Když Dave Bumett dostal rozkaz vyklidit dok, rozčilil se a okamžitě se spojil s velitelským můstkem. „Ty ses snad zbláznil, Shane!“ zařval na velitele beze špetky respektu. „Máme v parádě tři čmeláky a víc než tucet komárů. Nemůžeme je prostě shodit z plošiny, potřebují nás.“

„Čmelák“ se v opravářském žargonu říkalo kosmickým lodím o průměru 200 až 500 metrů, zatímco „komár“ bylo všechno, co bylo menší - především pak vesmírné tryskáče, korvety a křižníky.

„Postarají se o ně ostatní,“ odpověděl Shane Koone nevzrušeně. „Letíme na tajnou misi.“

„Proč *tajnou*!“ štětil se Bumett. „Myslíš si snad, že se někdo z nás paktuje s Tolkandy?“

„Pravda je, že ani já zatím ještě neznám cíl a úkol naší akce,“ přiznal se Koone. „Dozvídám se postupně aktuální dílčí cíle.“

Bumetta poněkud usmířil fakt, že ani velitel nic neví. Nicméně „aktuální dílčí cíle“ mu naznačily, že se CS-5 pohrabe někam směrem ke středu Mléčné dráhy. „A co tam budeme dělat, ksakru?“ ulevil si vrchní inženýr. „Tak padla, lidičky! Shodte ty vraky

přes palubu! Ostatní se o ně postarají. My vyrazíme!“

Bumett nechal na svých podřízených, aby vysvětlili opravářským robotům, že mají vyklidit tendr.

CS-5 byl umístěn na okraji Provconovy pěsti. Ačkoli Tolkandové měli pevně v rukou Geu a zaútočit na jejich pevnost by se rovnalo sebevraždě, docházelo k drobným potyčkám. Proto také bylo na tendru stále, co opravovat.

Vtom se znovu ohlásil Shane Koone. „Tak fajn, Dave. Můžeš uklidnit zákazníky. Posílají dva tendry DINO a ty si je vezmou na starost.“

„A to je má jako uklidnit?“ vyštěkl Dave Bumett, který se dokázal rozčilit kvůli každé prkotině. „Vždyť jsou to hajtry staré skoro stejně jako nositelé buněčných aktivátorů!“

„Zmodernizovali je a...“

Bumett naznačil pusou pšouk a přerušil spojení.

^ A ^

Když byl tendr vyklizen, dal se do pohybu a přešel na první nadsvětelnou etapu dlouhou asi tisíc světelných let. Jen nakrátko se zastavil, zorientoval se a absolvoval druhou etapu, během které urazil sedm set světelných let. Třetí nadsvětelná etapa měla pouhých čtyři sta let. A každým skokem se tendr přiblížil o kousek ke středu Mléčné dráhy.

Dave Bumett a několik jeho podřízených si vyšli na opravářskou plošinu, aby si vychutnali výhled do vesmíru. Hvězd bylo v centrální oblasti jako naseto, nebylo výjimkou, že byly od sebe vzdálené ani ne půl světelného roku. Až by si mohl leckdo myslet, že se musejí některé co chvíli srazit.

Všichni měli na sobě kosmické obleky a na průzorech přileb silné filtry.

„Co tu vlastně pohledáváme, kčertu?“ zeptal se vrchního inženýra jeden z mecha-

niků. „Kromě hvězd, které po sobě skoro lezou, jak jsou blízko u sebe, tu není vůbec nic. Žádné kosmické lodě, žádní Tolkandové, žádné Malé matky... Tak co tu chceme?“

„Berte to, jako že máme dovolenou. A myslím si, že jsme si ji zasloužili.“

„Mně je to jasné,“ řekl jiný mechanik. „Letíme na Camelot. Proto ty tajnosti. Centrum Mléčné dráhy je přece ideální skrýš pro Nesmrtelné.“

Jeho myšlenka se ostatním zalíbila a začali ji rozvádět. A nakonec do toho všeho zapletli i ID a kosmokraty - nenašel se nikdo, kdo by jim řekl, že zjevně bájí.

Když pak po následující nadsvětelné etapě - *pravděpodobně poslední* - pohlédli pravdě do očí, dočista je to vyvedlo z míry a vyděsilo. Nad sebou totiž neviděli jedinou hvězdu, jen rozlehlé černé nic lemované obrovským prstencem zářivé matérie, který nezadržitelně rotoval proti směru temné nicoty, jež ho pohlcovala.

A zpoza bázlivou zírajících s otevřenými pusami vzhůru, z míst za nimi, kde zářily hvězdy stejně jako předtím, nasával rotující prstenec další cáry prachu a rozvířenou kosmickou hmotu. Nejbližším sluncím byly odsávány plyny, ujímal se jich mocná gravitační pole a vyžívala jimi akreční disk. Žádné slunce se ale nedostalo až k němu, protože se ještě předtím rozvilo jako ohnivý květ a naposledy jasně zazářilo v celé své kráse.

„Dengejaa Uveso!“ šeptl Dave Bumett. „Černá díra v centru Mléčné dráhy.“

Nebylo pochyb. Vrchní inženýr viděl dost snímků této černé díry ze všech úhlů, a tak byl schopný ji naprosto jistě identifikovat. Třebaže se tvářnost černé díry kvůli přitékající a hasnoucí matérii neustále měnila, nebylo možné si Dengejaa Uveso splést, už jen pro její rozměry.

„Panenko Marie!“ vyhrkl nějaký mládenec a pokřičoval se.

Tendr se hnál dvoutřetinovou rychlostí

světla dál k černé díře. Nic nenasvědčovalo tomu, že se chystá k brzdnému manévru.

„Hej, co je to? Tady je přece konečná!“

„Kdo ví, kdy přijde konečná,“ prohlásil s kamenným výrazem ve tváři Dave Burnett. „Kdoví...“

„Jak to myslíš, šéfe?“ křikl na něj kdosi; kvůli četným ruchům nebyl po hlase poznat. „Chceš tím snad říct, že vletíme do té černé rokle?“

„Třeba konečně přišli na trik, jak využít černé díry jako hvězdné cesty... *Zatracené, doufám, že ne!*“

Konečně začal tendr brzdit, což se dalo poznat podle vibrací, které jím otřásaly. Všichni si vydechli úlevou, i Dave Burnett,

Snažil se odhadnout, Jak jsou daleko od černé díry, a vyvolával si v paměti příslušná data. Dengejaa Uveso měla hmotnost sta milionů Sluncí, což v přepočtu znamenalo 2×10^{38} kilogramů. Šlo o největší černou díru uvnitř Mléčné dráhy a celé Místní skupiny vůbec.

SothoTyg lan věděl, proč si kdysi vybral tuhle středovou černou díru jako zdroj pro svůj kosmický signální oheň „Válečnickova pěst“ a Stygickou síť...

Průměr horizontu událostí, opticky se projevujícího jako černý kotouč, činil 33,2 světelných minut - což bylo necelých 600 milionů kilometrů! Akreční disk zasahoval od horizontu událostí ještě dalších 45 světelných minut do vesmíru.

A CS-5 se zastavil dobrou miliardu kilometrů před černou dírou. Dostatečně daleko, aby ho do sebe nevsál mohutný vír, jak si Dave Burnett ke své úlevě povšiml.

V téže chvíli se nad celou opravářskou plošinou rozprostřel paratronový štít. Stejným štítem byl chráněn i válcový trup lodi.

„A co teď?“ ozval se kdosi do nepřetržitěho staccata ruchů. „Pořád se ptám, co tu pohledáváme.“

Vtom byl vyhlášen poplach nejvyššího stupně.

„Všichni na svá místa!“ ozvalo se v. re-produktorech.

Bumett a jeho podřízení se ani nepohnuli. Poplach se jich netýkal. Ti měli práci, teprve když se jiní svou prací postarali o dostatek šrotu. Vrchní inženýr uviděl na pozadí zářící hvězdné stěny naproti Den-gejaa Uveso tmavý bod, který se neustále zvětšoval. Posléze se z něj vyklubal kosmický obr GILGAMEŠ. A za ním byly z hyperprostoru vyvrženy do hvězdného moře nepoměrně menší kuličky - lodi třídy NOVA.

Dave Bumett je počítal. Když konečně završily brzdný manévry a zastavily se na úrovni tenoru, došel k číslu 59. Znamenalo to, že si zde na tomto osamělém místě daly s doprovodným plavidlem dostaveníčko všechny existující lodi třídy NOVA včetně PAPERMOONU.

Otázky však přetrvávaly a tajemství narůstalo. Bumett opustil svou pozorovatelnu a zamířil na velitelský můstek, aby získal u „staryho“ nějaké informace o pozadí této operace.

Shane Koone ale nebyl schopen mu říct víc než: „Účastníme se operace Zázračná svíčka. A neptej se mě, co se skrývá pod tímto výrazem. Hrozně rád bych to věděl i já sám.“

„Musí to nějak souviset s Tolkandy,“ prohlásil Dave Bumett přesvědčeně. „Možná to není vůbec tak, že se máme zřítit do černé díry...“

„Jak tě mohlo napadnout něco tak absurdního?“ vykřikl Shane Koone zděšeně.

„... nýbrž si počíhat na Tolkandy, kteří se vynoří u Dengejaa Uveso!“

„To jsou přece nesmysly!“ vyhrkl velitel, ale neznělo to příliš přesvědčeně. Patrně ani on sám už nepovažoval nic za nemožné. Potřásl hlavou, jako kdyby z ní chtěl vytřepat zmatené myšlenky.

„Počkáme,“ navrhl vzápětí. „Brzy se dozvíme, o jakou hru tady jde.“

Šlo to rychleji, než Shane Koone nebo vrchní inženýr Dave Bumett předpokládali. Hned jak dorazily posily, ohlásil se komisař LSP Cistolo Khan a přednesl všem posádkám tento projev:

„Dengejaa Uveso nám svým hyperzářením skýtá nejlepší možnou ochranu proti lokalizaci. Nic, co se tu stane, nemůže proniknout ven. Proto už není nutné zachovávat utajení. Shromáždili jsme se zde, abychom nastražili Malým matkám past. Dengejaa Uveso — *propast plná síly* — se pro ně stane *propastí bez návratu*. K tomu potřebujeme pomoc všech Herreachů, ale také vaši. Vyzývám členy všech posádek, aby si byli vědomi velikosti a významu tohoto úkolu. Děkuji vám.“

„To je mi teda věc,“ hlesl Bumett, když Cistolo Khan domluvil. „Jestli to vyjde, pak budeš mít rozhodně co vyprávět svým dětem, vnukům a pravňukům, starouši.“

7.

Bré Tsinga vstupovala na palubu FAR-GA se smíšenými pocity. Ne, že by měla výčitky svědomí vůči kapitánce Erie Thomasové, protože se předtím přemístila na GILGAMEŠ; urostlá žena s rudým copem a zelenými prameny ji dokonce podpořila v jejím kroku. Nebylo to ani proto, že by se kosmopsycholožka chtěla vyhnout svému bývalému nadřízenému dárku Mahonymu, nebo dokonce nejlepšímu příteli Tomu Clancymu.

Prostě měla obavy ze setkání s Caljono Yai. Bylo jí jasné, co provedli Herreachům, když je tak dlouho věznili v cizím prostředí kosmických lodí, bez naděje, že budou moci odletět zpátky na Trokan. Téměř ze všech lodí třídy NOVA docházela hlášení, že Herreachové silně touží po návratu do vlasti. A protože jim ho nikdo nemůže zaručit, jsou prý čím dál apatičtější.

Bytosti s ohnivějším temperamentem by

se byly v té chvíli bouřily a vzpouzely. Ne tak Herreachové, ti se chovali tiše, ale uvnitř nesmíme trpěli.

Bré tohle všechno dobře věděla, a proto jí nebylo lehké, když šla za Caljono Yai, ačkoli jí vlastně přinášela příznivou zprávu. Přinejmenším Atlan ji považoval za příznivou. Zato kosmopsycholožka o tom nebyla stoprocentně přesvědčená. Možná v té chvíli vystupovala jako anděl smrti, který pošle dvacet tisíc Herreachů na poslední cestu.

Na přechod z RICA do FARGA stačil malý skok transiterem, ale stál Bré Tsingu obrovské přemáhání. Musela to ale udělat, dlužila to Herreachům. Nikdo se nehodil pro tenhle úkol víc než ona. Byla však pevně odhodlána nalít hereeašské připomínatelce čistého vína. Umínala si, že nebude nic přikrašlovat a sdělí jí holou pravdu.

Setkání s Erie Thomasovou bylo krátké a proběhlo v přátelském duchu. „Jak ses za-bydlela v novém prostředí? Doufám, že nám neděláš ostudu. Třeba se zase vrátíš ke starému týmu.“ Tak jednoduché bylo komunikovat s lidmi. O to obtížnější to bylo s Herreachy.

Když pak Bré stanula tváří v tvář herreašské připomínatelce v její kajutě, podklesávala v kolenou. A přirozeně ji nenapadlo nic lepšího než zahrnout Caljono Yai prázdnými uvítacími frázemi.

„Jak se vám všem daří? Neschází vám něco?“ vyptávala se.

„Nedaří se nám dobře a chybí nám domov,“ odpověděla připomínatelka, a neznělo to jako výčitka. „Mí soukmenovci nechápou, proč nás jednoduše nedopravíte zpátky domů, když už pro nás nemáte žádnou práci. Atlan nám to slíbil.“

„Já také, a svůj slib dodržím,“ prohlásila kosmopsycholožka pevně. Byla vděčná Herreachance, že ji na to upozornila a usnadnila jí tak přechod ke konkrétnějším záležitostem. „Nejdřív ale musíme do-

vést do konce, co jsme začali. A to by mělo být brzy.“

„Jak to vypadá s námi?“ vyzvídala Caljono Yai.

Bré se už už nadechovala. Chtěla Herreachance vyložit do posledních podrobností svůj plán, ale v poslední chvíli se zarazila a připomněla si, že nechce nic přikrašlovat.

„Nemohu říct, jak to všechno pro nás dopadne,“ prohlásila nakonec a pokrčila rameny. „Vím jen, že máme už jen jednu šanci, abychom dosáhli příznivého obratu, abychom prospěli Galaktikům - a tedy i národu Herreachů. Jak to ale vypadá, nemám tušení, jak to zvládne těch dvacet tisíc Herreachů na lodích třídy NOVA.“

Caljono Yai zaškubala noscem, a třebaže Herreachové nijak neoplývali smyslem pro humor, měla Bré dojem, jako by se připomínatelka tvářila pobaveně, když říkala:

„Apeluješ na naši obětavost a mluvíš o prospěchu pro náš národ, a přitom je ti jasné, že nemáme žádný smysl pro společenství. Proč mi prostě nesdělíš, co nám *poroučíte*!“

„Nikdo vám nemá co poroučet,“ namítla mladá Sabinnka. Okamžitě ale zařadila zpátečku a dodala: „No dobrá. Chceme sem přilákat všechny Malé matky, aby je mohlo dvacet tisíc Herreachů spojenými silami porazit. Máme v úmyslu oklamat je iluzí. Vy přirozeně nemůžete efektivně spolupracovat, když jste rozmístění na čtyřiceti devíti lodích. Proto by bylo smysluplné, kdybyste se shromáždili všichni na jednom místě...“

„Ne!“ přerušila ji zostrá Caljono Yai. „Jednou jsme byli namačkáni na hrozném těsném prostoru, a to nás bylo pouze pět tisíc. Už to nechceme opakovat.“

„Tentokrát to bude ale jiné,“ namítla Bré Tsinga. „Nesejdete se najedno lodi, ne, něco tak nelidského by od vás nemohl žádat žádný Terranec. Tentokrát vám dáme k dispozici shromaždiště, kde budete mít dostatek

volnosti. Plošinu o průměru dva tisíce metrů, velkou jako shromaždiště v Moondu."

„Takže už zase nějaký cizí svět?" obávala se Caljono Yai a mocně se jí roztřásl nosec.

Místo zbytečných slov přešla BréTsinga k interkomu a vykouzlila na obrazovce hologram tenoru CS-5. Ukázala na opravářskou plošinu a řekla. „Tohle je vaše stanoviště. Budete na něm mít všichni dost místa, veškeré pohodlí a budete se moct soustředit jen a jen na modlení... Co je, Caljono

Yai?"

Herreachanka zírала strnule na hologram a po krůčcích ustupovala. Nevzděsil ji ale tendr. Upírala vytěštěné oči na černou díru s akrečním diskem v pozadí.

„To je Dengejaa Uveso," hlesla BréTsinga tiše a naléhavě. „Pozoruhodný kosmický objekt v Mléčné dráze. Víím, že budí hrůzu. I já se jí bojím. Nic vám ale neudělá. Zato Malé matky mohou být mnohem nebezpečnější než tahle mocná nicota."

„To není žádná nicota," řekla Caljono Yai, která jako kdyby přímo cítila sílu černé díry. „To je... To je nejmocnější, nejohroživější, nejděsivější, co jsem kdy zažila. Šimbaa je proti ní chřastítko."

„Ty cítíš její sílu? Nemusíš se jí bát."

Herreašská připomínatelka zavrtěla hlavou, aniž odtrhla oči od obrazu černé díry. „Jak ji popisovaly Milá a Nadja Vandemarovy?" zeptala se.

„Nevím, zda dvojčata kdy prozkoumávala nějakou černou díru, či dokonce speciálně Dengejaa Uveso," přiznala se bez mučení BréTsinga. „A nežádáme to ani od vás Herreachů. Vy byste měli jen stvořit podobnost, které sem přiláká Malé matky."

„Mají být svrženy do téhle propasti," řekla Caljono Yai vědoucně. Bré Tsinga jí to ani nemusela vysvětlovat po lopatě. A vzápětí Herreachanka přesvědčeně dodala: „To je zničí. Propast je pohltí. Nemají šanci

uniknout." Aniž spustila zraky od projekce, zeptala

se po chvíli kosmopsycholožky: „Kdy půjdeme do akce?"

Všechno dopadlo jinak, než Bré Tsinga čekala. Nejdřív se zdálo, jako by Dengejaa Uveso naháněla Herreachance strach, a teď vyšlo najevo, zeji černá díra fascinuje, přímo magicky přitahuje.

Dokážu vůbec někdy Herreachům porozumět? Vždycky mě něčím překvapí, pomyslela si mladá Sabinnka. „Přišla jsem tě poprosit, abys přiměla své soukmenovce k přesunu na tendr, Caljono Yai."

^^^

Herreachové se přemístili na „žirafu" v několika etapách a všechno proběhlo naprosto hladce. Na každé straně plošiny přistály vždy tři lodi NOVA současně a nad plošinou se rozprostřelo paratronové pole s přídavnými filtry zadržujícími oslnivou hvězdnou zář. Teprve potom vypluli z dolních palub lodí na antigravitačních polích Herreachové a zamířili dál na plošinu. Paratronový štít se opět rozevřel a lodě se odlepily od plošiny, aby uvolnily místo dalším.

Šlo to rychleji a hladčeji, než kdyby přesunovali Herreachy transmitterem — nehledě na to, že by se určitě zdráhali vstoupit do transmitterového pole.

„Teď je mi samotnému Herreachů líto," prohlásil Atlan, když sledoval, jak v hloubi opravářské plošiny mizí jedna řada postav v kutnách s obličejí zakuklenými v kápích za druhou. „Připadají mi jako beránkové vedení na porážku. To si nezasloužili -i když mohou zachránit Mléčnou dráhu."

Arkonidan to myslel upřímně, ani trochu cynicky, to vycítila Bré Tsinga přesně.

„Tvůj soucit není namístě, Allane," řekla a udivilo ji, jak se najednou nechala zatlačit do role utěšovatelky. „Herreachové se ujímají svého úkolu s radostí. Cítí se v blízkosti Dengejaa Uveso tak dobře jako už dlouho ne." „To nemyslíš vážně. Nehoupej mě!"

Kosmopsycholožka řekla Arkonidanovi, jak reagovala Caljono Yai při pohledu na černou díru, jak její počáteční hrůzu vystřídala fascinace.

„A pak se v nich má někdo vyznat," řekl Atlan. „Ty jako psycholožka jsi určitě počítala s pozitivní reakcí, co?"

„Překvapilo mě to stejně jako tebe," přiznala se otevřeně Bré Tsinga. „Následně jsem ale došla k názoru, že tenhle pozitivní postoj se skvěle hodí do komplikovaného psychogramu Herreachů. Musíme přijmout, že jsou *úplně jiní než lidé*. Je třeba brát v úvahu jejich svéráz a samostatnost."

„Slíbil jsem jim to a svůj slib také dodržím," prohlásil Atlan. „Když tohle přežijeme, postarám se o ně."

„Jen jeden dotaz, Allane. A odpověz mi ale upřímně, prosím," řekl Bré Tsinga. „Poslal bys Herreachy proti Malým matkám, i kdyby sis byl jistý, že to nepřežijí?"

„Kdyby tím měli zachránit celou Mléčnou dráhu - poslal," odpověděl Arkonidan bez váhání a díval se mladé Sabinnce přímo do očí, dokud nesklonila hlavu.

„Ano, to bylo velmi upřímné," dostala ze sebe stísněně.

„Ty bys snad jednala jinak?" zeptal se jí Atlan.

„Jediné moje štěstí je, že jim dávám slušnou šanci na přežití," odpověděla. Litovala, že vůbec nakousla tohle téma. Vrátilo se jí jako bumerang a teď bylo na ní, aby přiznala barvu.

„Nevím ale, jak bych se asi zachovala, kdybych věděla určitě, že mají být obětováni," dodala váhavě.

„Takže to teď tady nevyřešíme," konstatoval Atlan. „Podíváme se, co se děje na druhé frontě a jak je daleko Myles se svými sondami."

Bré Tsinga mu byla vděčná, že změnil téma, a následovala ho transmitterem na velitelský můstek centrálního modulu MERLIN. Tam už probíhal odpočet zahájení provozu hyperfrekvenčních sond. My-

les Kantor prohlásil, že už sondy měly dávno začít. Chtěli ale nejprve počkat, až Herreachové zaujmou postavení.

Mezitím přistála na opravářské plošině CS-5 poslední loď Indy NOVA. Byl to AR-LEQUIN a na jeho palubě byli Herreachové vedení Tandarem Selem. Ti zakrátko vypluli na antigravitačním poli z lodi a snesli se na plošinu.

V jedné obrovské holografické projekci byla vidět Mléčná dráha. Červeně blikající body udávaly polohy čtyřiceti dvou Malých matek. Ve středu Mléčné dráhy se shlukly do zelené svítící koule dva tisíce radiosond.

Do jejich aktivace zbývalo už jen několik málo vteřin.

„Teď!" oznámil palubní syntron.

Ti, kteří se shromáždili na velitelském můstku MERLINU, to přirozeně nemohli slyšet, ale sondy začaly vysílat sférickou symfonii. Bré Tsinga zavřela oči a měla dojem, že slyší, jak se Mléčnou dráhou rozléhá živelnou silou neuvěřitelná hojnost zvuků a valí se z jednoho jejího konce na druhý.

V duchu jako by slyšela zurčet bezejmenný potůček, který postupně sílí v mohutný proud a povzbuzuje rýnské rusalky ke zpěvu. Tento zpěv však byl ve skutečnosti namíchan z válečného pokřiku Tolkandů... Kosmopsycholožka měla už zase slzy v očích. Sférické zvuky... tak mocné, živelné, tak neskutečné... tak smrtelné!

Když opět oči otevřela, uviděla, jak se v holorámě Mléčné dráhy převalují mohutné vlny, které se šířily v kruzích od středu k okrajům. Zachycovaly Malé matky a hrnuly se přes ně. Před projekcí pobíhali horečně členové posádky a jen to nasvědčovalo, že jde o pouhou iluzi, ne o skutečnost.

„Musíš zpátky k Herreachům, Bré," vytrhl Atlan kosmopsycholožku ze zasnění. „Zasvěť je do toho, co mají dělat. Až dorazí první Malá matka, mohlo by být na nácvik pozdě."

„Přirozeně," odpověděla Sabinnka a prošla holorámou mléčné dráhy k vedlejší transponderové stanici.

<>• ^ ^

Dvacet tisíc Herreachů se tísnilo na straně plošiny přivrácené k černé díře a hledělo na ni. Místo paratronového štítu bylo vybudováno speciální ochranné pole, aby nebránilo hyperzáření. Filtry byly umístěny pouze za zády Herreachů, odkud přicházelo oslnivé světlo hvězdokup.

Caljono Yai zaujala postavení na jeřábu, jehož ramenem se dalo volně pohybovat podle pokynů vrchního inženýra Dává Burnetta. Nalevo od ní seděl Věj Ikorad a na druhé straně Tandar Sel. Oba jí měli vypomáhat ve vedení modlitby.

Nebylo snadné spojit ducha dvaceti tisíc Herreachů a zaměřit je na jediné téma. Ale Caljono Yai byla silná a měla dostatek zkušeností, aby to s Ikoradovou a Selovou pomocí zvládla.

„Jste-li připraveni, ráda bych vám nyní předvedla, co od vás požadujeme," řekl Bré Tsinga bez dlouhých úvodů. „Jsme připraveni," ohlásila jí Caljono Yai. „Fajn, tak můžeme začít," řekla kosmopsycholožka do mikrofonu.

Domluvila se s techniky a předala jim nosič dat se simulací navrženou Atlanem. Arkonidan vlastnoručně zrežíroval scénu s „ohnivými kaskádami Dengejaa Uveso", zatímco ona spala spánkem spravedlivých. Musela uznat, že by k tomu stejně neměla co dodat - simulace byla naprosto dokonalá.

Na pozadí Dengejaa Uveso náhle zazářila na ploše 200 krát 400 metrů poloprůhledná narudlá holoráma. Uprostřed se zjevoval déšť jisker napájený z jediného zdroje a valil se jako vodopád dolů do hlubin. A náhle vyvřel další pramen a po něm další a další, až holoráma tonula v oslnivé záři.

Plameny neustále měnily barvu. Uprostřed modrého přívalu náhle explodovala

rudá záře a vyvolala déšť fialových jisker, které se během pohasínání barvily dozlatova. Další jiskry vystřelovaly pro změnu vzhůru a zářily ve všech barvách duhy.

„To stačí," řekla zničehonic Caljono Yai. „Viděli jsme dost na to, abychom patřičně prosadili svou vůli. Každý další obraz by pro nás byl zbytečný. Nebo snad očekáváte, že se budeme otrocky držet návodu?"

„Konec!" vyhrkla Bré Tsinga spěšně do mikrofonu a holoráma pohasla. Zaslechla, jak Atlan na palubě GILGAMEŠE kleje. Zřejmě ho mrzelo, že mu Herreachové zkazili představení.

Mladá psycholožka se obrátila na Caljono Yai a poněkud nejistě řekla: „Nemusíte se ho držet otrocky, ale trochu přece jen ano."

„Dengejaa Uveso nás bude inspirovat," prohlásila Herreašská připomínatelka, zatímco se rameno jeřábu sneslo až na plošinu a Bré Tsinga mohla vystoupit.

Jak se Bré pozpátku vzdalovala, pozorovala Caljono Yai a její dva přísedící hroužící se svěšenými hlavami do modlení. A všech dvacet tisíc Herreachů následovalo jejich příkladu.

Netrvalo dlouho a Bré uslyšela ve sluchátkách vzrušené výkřiky. Obrátila hlavu k černé díře — a nevěřila svým očím.

Na Dengejaa Uveso se snesl závoj světél a barev, vířivě, explodující kaskády. Byly velmi podobné Allanově simulaci, jen ještě dokonalejší, věrohodnější a plně živelné síly. Působily strhujícím dojmem.

Bré se spojila s GILGAMEŠEM. „Allane, byl jsi dobrý, ale Herreachové jsou prostě skvělí," řekla Arkonidanovi.

„Je to opravdu neuvěřitelné - tohle jsou ohnivé kaskády," vyhrkl uznale. „Momentálně ale Je tenhle ohňostroj jen pro nás. Malé matky ještě nezareagovaly."

„Musíme být trochu trpěliví," hájila svůj plán kosmopsycholožka. „Nemůžeme přece čekat, že se Malé matky přiznou, sotva na ně kývneme prstem."

Nebylo o čem pochybovat. Museli dát Malým matkám čas, aby se přizpůsobily nové situaci. Uplynula hodina, a žádná z nich se ještě neukázala. I nadále byli všichni plní optimismu. Míjela hodina za hodinou a Herreachové neúnavně, vybičováni černou dírou kouzlili ve vesmíru fantastické výjevy. Mléčnou dráhou se linula vábivá symfonie - a nic. Dostavily se první pochyby o úspěchu celé akce.

Dokonce ani Bré Tsinga si už nebyla tolik jistá svou věcí a začala pomalu přivýkat myšlence, že operace Zázračná svíčka může skončit jako propadák.

Mezitím uběhlo sedm hodin, začal nový den, 27. srpen, a Herreachové si stále ještě nedopřáli ani minutu oddechu. Bré se chystala navrhnout, aby se přechodně přerušila projekce a Herreachové mohli načerpat nové síly.

V té chvíli se stalo to, v co se nikdo už ani neodvažoval doufat.

Hyperprostorový rezonátor na GILGA-MEŠI zaznamenal prudkou hyperenergetickou anomálii. Nejprve přišla z Gobi a pak ze středu černé díry. A vzápětí se poblíž ohnivých kaskád vytvořených Herreachy materializovala první Malá matka.

8.

Do její syté spokojenosti pronikl cizí rušivý zvuk. Nechtěla nic jiného než přijímat bourree a oddávat se láskyplné péči Goeddiných dětí. Malá matka Ruen cítila, jak roste a její tělo zraje, a měla dojem, že v sobě cítí první impulsy vznikajícího vivoku. Víc nechtěla, tohle byl jediný smysl jejího života; její celé bytí spočívalo v plození vivoku.

Byl tu ale onen cizí vzdálený zvuk, který narušoval její vnitřní rovnováhu.

„To není žádný cizí zvuk,“ signalizovaly jí ostatní Malé matky. „Je to prastará melodie, kterou jsme už málem zapomněly, kte-

rádle zažehla jiskru inteligence v praměti nás všech. Děšť jisker u pramene života — Umam-Urry!”

Ruen se zhloubala do sebe a postupně si vybavovala dávno zasutou vzpomínku na ohnivé kaskády Umam-Urry. Je možné, že by byly i tady, na tomto cizím místě? Suuvar - domov a místo narození- i Umam-Urra byly přece tak vzdálené.

Nicméně tyto vábivé strhující zpěvy ne-pochybně vycházely z ohnivých kaskád Umam-Urry, tím si byla Ruen čím dál jistější.

A stejné pocity se zmocnily všech čtyřiceti dvou Malých matek. Začaly pochybovat a síla v nich niterná rozervanost. Lákala je nádherná symfonie, zatímco cosi v jejich nitru se jí vzpíralo. Rozum se začal svářit s touhou. Rozum říkal, že tohle je Mléčná dráha a symfonie tedy nemůže pocházet z ohnivých kaskád Umam-Urry.

Touha však vzdorovala a živila v Malých matkách přesvědčení, že stejně jako kdysi Goedda i ony získají moc a slávu jen u ohnivých kaskád Umam-Urry. Jen tak mohou nabýt sílu potřebnou k tomu, aby se mohly stát Velkými matkami. Souboj rozumu a touhy zuřil v Malých matkách dlouho. Čím déle ale na ně působila symfonie, tím víc sílila touha přemístit se ke zdroji této vznesené krásy.

Ruan podlehla této stravující touze jako první. A hned po ní Geese. Nic už nedokázalo zadržet ani ostatní Malé matky.

• ^ ^ ^

Jedna Malá matka za druhou se materializovala uprostřed velkolepého panoramatu světelných a barevných kaskád. A všechny se přidávaly ke křepčící první Malé matce. Na displeji hyperprostorového rezonátoru se jevily jako poskakující bubliny o průměru víc než sto metrů.

Všechno to přišlo tak náhle a nečekaně, že nikdo ani nemukl úžasem.

„Dorazilo jich sem všech dvačtyřicet," ohlásil Myles Kantor, který předtím trval na tom, že bude osobně obsluhovat rezonátor.

„Je neuvěřitelné, jakého objemu nabyly za tak krátkou dobu," řekl Atlan.. „Dar bleskurychlé expanze podědily po Goeddě."

Už pouhý fakt, že Malé matky rostou tak bouřlivě, dovedla Arkonidana k přesvědčení, že se z nich staly téměř vyzrálé rozplozovací organismy. Bylo zřejmé, že nepotrvá dlouho a budou produkovat vivok jako

na běžícím pásu.

„Tohle je největší triumf v dějinách lidstva," rozplýval se Cistolo Khan. „Nevím, co mám říkat. Mí lidé jsou z toho úplně mimo. Nemáš představu, co se děje na všech NOVÁCH, Allane. Všichni si padají kolem krku a objímají se, jako kdyby se podruhé narodili. Kdybych nebyl komisař Ligy, kňučel bych radostí a blahem taky."

„Víš, či je to zásluha," odpověděl Arkonidan co možná nejvčetněji. „Nebýt tvrdohlavosti, s níž Bré prosazovala svůj nápad, nebyla by naše situace tak růžová."

Ještě není po všem, ozval se Allanův zvláštní smysl. Nejdůležitější fáze operace teprve nastává. Na to by se nemělo zapomínat. A také je třeba myslet na to, jak Tolkandové zareagují na zmizení Malých matek.

Tvoje sýčkování mě nerozhází, odpověděl nakvašeně v duchu Atlan. Bude neuvěřitelný úspěch už to, až se nám podaří zajmout všechny Malé matky u středu černé díry.

Nicméně námitky logického sektoru, týkající se možného chování Tolkandů, přiměly Allana, aby si o tom pohovořil s Mylesem Kantorem.

„To není nic, z čeho by nám měly teď šedivět vlasy," prohlásil vědec lehkovážně. „Z téhle strany nám nehrozí vůbec žádné nebezpečí. Zdá se, že Tolkandové nemají tušení, kam se poděly Malé matky, protože setrvávají ve svých postaveních. A Malé

matky nevysílají Tolkandům žádné signály související s jejich osudem. Jsou fakticky jako omámené. Stačí nám jen počkat na to, až na ně začnou působit gravitační kleště Dengejaa Uveso."

^ X ^

Allana nesmíme uklidňovalo poznání, že Malé matky jsou plně v zajetí projekce vytvořené Herreachy. Spojil se s Bré Tsingou, která se nacházela pořád ještě na tendru.

„Blahopřeji, Bré," řekl. „Jsi hrdinka století!"

„Tak nějak podobně se mnou mluvil Cistolo Khan," namítla kosmopsycholožka podivně znejistěle. „Je to pro mě obrovská čest. Neměli bychom se ale radovat předčasně. Počkáme, až horizont událostí Dengejaa Uveso pohltí Malé matky."

„Něco v tom smyslu mi říkal i extramozeck," odpověděl Atlan, který se náhle ve-hrál do role utěšitele odbourávajícího záchvaty malomyslnosti u druhých. „Jestli to Herreachové vydrží, pak jsou Malé matky vyřízené."

„A právě to mi dělá starosti," namítla Bré. „Jedou naplno už víc než osm hodin. Musejí být určitě na konci sil. Nevím, jak dlouho to ještě vydrží. Proto navrhuji, aby si polovina z nich odpočala a..."

„To nepřichází v úvahu!" odsekl Atlan. „V téhle důležité fázi to nejde. Nemůžeme riskovat a oslabovat vliv na Malé matky. Taky by mohly celý ten humbuk prokouknout. A bylo by všechno v háji. Podruhé se nám taková šance nenaskytne!"

„Bude to ale ještě horší, jestli Herreachové odpadnou."

„Musíme to risknout. Já Herreachům věřím. Mají větší výdrž než nejhouževnatější Pozemšťané. Jsem si jistý, že se co do kondice mohou měřit klidně s každým nositelem buněčného aktivátoru."

„Já ale vidím, že někteří Herreachové už se hroutí."

„Těch pár odpadlíků nepadá na váhu," trval na svém nemilosrdně Atlan. Musel být tvrdý, když byli tak blízoučko od cíle. „Zajdi za Caljono Yai a zkus na ni zapůsobit. Pověz jí, aby drželi Malé matky pevně na háčku a nepopouštěli šňůru... Musejí bez ohledu na sebe udržet ohnivé kaskády."

„I když je to může zabít...?"

Atlan na to nic neřekl, ale odhodlání v jeho očích mluvilo za všechno.

Když dohovorel s Bré, vrátil se opět k Mylesi Kantorovi.

„Malé matky ochabují v tanci," vrhl se na něj Pozemšťan bez vyzvání. „To je dobré znamení. A co je ještě víc potěšující: Blíží se neustále k horizontu událostí a už tolik neodskakují. Znamená to, že podléhají gravitačním silám Dengejaa Uveso. Vzpomínáš si, jak jsme se ze všeho nejvíce trápili tím, zda účinkují přírodní zákony normálního prostoru na hyperprostorové bubliny? Tak to už nám nemusí dělat starosti. Malé matky uvízly v gravitační pasti. Je jen otázka času, než je spolknou horizont událostí."

Arkonidan zamžikal nechápavě na sloupce číslic a vzorců, míhající se na holografickém displeji tak rychle, že je stačil stěží sledovat očima. Požádal Mylese, aby přepnul na grafický modus, a hned získal větší přehled o situaci.

Uviděl čtyřicet dva různě velké, přibližně kulaté útvary, připomínajících vzduchové bubliny převalující se ve vodě sem tam. A proud je hnál neúprosně podél roviny tvořené akrečním diskem směrem k temnému pozadí - horizontu událostí černé díry.

Bubliny se už samy téměř vůbec nehýbaly a hnaly se jedním směrem. Atlan pozoroval, jak se k sobě pomalu přiblížily dvě menší bubliny a zanedlouho splynuly v jednu. A zakrátko se k nim přidala třetí.

„Co to má znamenat?" vykřikl Arkonidan, přestože tušil, jaké následky bude mít tento proces. Nabízel se jediný logický závěr...

„Vypadá to, jako by se spojovaly v jednu Velkou matku," prohlásil Myles Kantor zachmuřeně. „To se mi nelíbí."

„Proč?" zeptal se ho Atlan. „Jaký je rozdíl v tom, když máme co dělat s několika Malými matkami, anebo s jednou Velkou matkou?"

„Já nevím, je to jenom takový pocit." Zdálo se, že Myles Kantor má spíš než nejasný pocit docela určité podezření, ale neodvažuje se je vyslovit.

^ A ^

Všechny čtyřicet dvě Malé matky splynuly v jednu obrovskou bublinu plnou vyboulenin. Její povrch se ale začal postupně uhlazovat. Průměr litinového kosmu Velké matky dosahoval už úctyhodných osmnáct set metrů. Nijak to ale neprozrazovalo rozměry rozplozovacího organismu uvnitř.

„Goedda vstala z mrtvých," hlesl Myles Kantor. „O tom není spor."

„No a?" pípl stísněně Atlan.

Nepotřeboval, aby mu Myles odpověděl. Sám viděl, že rychlost, jakou se Velká matka řítí k horizontu, se postupně snižuje. V jedné chvíli se líhňový kosmos zastavil a pak se vydal opačným směrem - pryč od Dengejaa Uveso!

Náhle zmizela hyperbublina z obrazovky hyperprostorového rezonátoru, vzápětí se ale objevila jinde, o několik světelných minut dál od horizontu událostí.

„Tohohle ses obával, Mylesi?" zeptal se Arkonidan sklesle vědce.

Kantor si protřel unavené oči a odpověděl: „Je pryč. Není šance, že Dengejaa Uveso pohltí líhňový kosmos. Síly Malých matek se vynásobily, když splynuly ve Velkou matku. Tak dokázala Goedda uniknout gravitačním kleštím a stala se absolutní vládkyní svého líhňového kosmu."

„Ještě není nic ztraceno," prohlásil Atlan, když se vzpamatoval z prvního zklamání. „Můžeme ji pořád ještě dostat s pomocí

Herreachů. Bude to těžší, ale ne nemožné. Přece to nevzdáme, teď, těsně před cílem."

"Bylo by to vskutku krásné," hlesl Kantor bezbarvě, „ale dělali jsme účet bez Go-eddy." Ukázal na display hyperprostorové-ho rezonátoru a s hodně hořkým humorem prohlásil: „Podívej se jen, jak skáče a tančí se svým litinovým kosmem, jak je roz dováděná, bujná a plná života. Jaká radost ji

pozorovat!"

"Pořád ještě ji můžeme zarazit," namítl Atlan. „A to zcela konvenčním, osvědčeným způsobem. Herreachové ať upustí od projekce ohnivých kaskád a soustředí se na Goeddin litinový kosmos. Dvacet tisíc Herreachů ji přece musí načít. A až to zvládnou, podáme si ji my. Použijeme na ni veškerou palebnou sílu, kterou máme k dispozici."

Atlan se už už chystal spojit s Bré Tsingou a předat jí nové příkazy pro Herreachy.

"To neuděláš!" vykřikl Myles Kantor. „Ohnivě kaskády fascinují Goeddu stejně jako předtím Malé matky. Jedině ty ji držíš ještě tady. Když ji připravíš o iluzi, Goedda se v tu ránu vypaří."

"Tak rozdělíme Herreachy na dvě skupiny," namítl Atlan po krátké úvaze. „Jedna bude dál udržovat ohnivě kaskády a druhá se zaměří na litinový kosmos." Okamžitě se spojil s kosmopsycholožkou a svěřil se jí se svým zoufalým plánem.

"Atlane, Herreachové jsou úplně vyčerpaní a co nevidět se zhroutí," odpověděla Bré Tsinga naléhavě. „Nestačí na to."

"To mě nezajímá, do háje!" zařval Arkonidan rozzuřeně. „Uděláme to tak, a bez ohledu na Herreachy! Goedda nám nesmí uniknout, to by znamenalo zánik Mléčné dráhy. Musíš s námi táhnout za jeden provaz, Bré."

"Asi máš pravdu," vzdala se mladá Sabinnka odevzdaně.

"Moc mě to mrzí, ale nemáme na vybranou. Herreachové se obětují i za svůj ná-

rod. I když ani to by je nejspíš nemotivovalo..."

"Goedda začíná vysílat," vpadl mu do řeči Myles Kantor.

Vzápětí došla hlášení ze všech čtyřiceti devíti lodí třídy NOVA a také z tendru -všichni zachytili hyperimpulsy Velké matky. Podobné signály nikdy předtím nezaznamenali - ani od Malých matek, ani od Filozofů. Byly tak silné, že přehlušily i vysílání 2000 radiosond.

"To je konec," prohlásil Myles Kantor věcně. „Goedda si volá na pomoc Tolkandy, jinak se to nedá vysvětlit."

9.

Byla opět u ohnivých kaskád Umam-Urry. Temnota a neuvěřitelný děs jisker daly Malým matkám sílu, aby se spojily v jednu Velkou matku. Jen této požehnané události vděčila Goedda za své vzkříšení. I když byla mrtvá, narodila se znovu jen díky schopnostem Filozofů.

Vůbec si nevzpomínala na prožitek smrti. Viděla své umírání pouze očima Filozofů, jaksi z odstupu, ale nepovazovala to za nedostatek.

Toto její vzkříšení však proběhlo poněkud jinak než tehdy, když ji zaplavil déšť jisker Umam-Urry a propůjčil jí inteligenci a téměř absolutní schopnosti. Problém byl v ohnivých kaskádách, něco tu nesouhlasilo. To, co se dělo s Goeddou a co se odehrávalo v jejím nitru, bylo MIMO JAKOUKOLI NORMU. Nemělo to nic společného s žádnými zkušenostmi a zážitky, nýbrž jen a jen s ohnivými kaskádami Umam-Urry. Vyzařovaly cosi jiného, nešířily kolem sebe blahodárný vliv, byly značně DESTRUKTIVNÍ.

Goeddy se zmocnil neklid. Čím déle se zabývala tímto jevem, tím zmatenější byly její myšlenky. Neklid se posléze zvrhl v paniku, když Goedda konečně prozřela.

Goedda s hrůzou zjistila, že je úplně jinde, vystavena záhadnému, ničivému záření. Ačkoli znala pravý stav věcí, nebyla schopná se vymanit ze zakletí, jímž ji obestřel falešný děs jisker. Zpožadovala, jak začíná nekontrolované bujet. Nedokázala už řídit svůj růst a její skvělý organismus se postupně měnil v neforemný nádor.

Křičela svou nouzi a zoufalost do celého univerza. Uvědomovala si, že tam někde jsou její děti, a útrpně doufala, že jí přijdou na pomoc. Její volání bylo čím dál ztrápenější. A čím pokročilejší byla její tajemná, proměna, tím naléhavější a srdceryvnější byl její křik.

DĚTI MĚ MUSEJÍ ZASLECHNOUT A PŘI
JÍT MI NA POMOC!

^^^

Hyperimpulsy vysílané Goeddou byly už tak silné, že rušily palubní přístroje GIL-GAMEŠE a dalších kosmických lodí. Cistolo Khan nařídil ústup o několik světelných minut, ale i tam je dohonily Goeddiny rušivé signály. Všichni členové posádek si stěžovali na děsivé bolesti hlavy.

Herreachům větší vzdálenost nijak nevadila, i nadále byli schopní udržovat iluzi ohnivých kaskád. Mnoho z nich se už ale zhroutilo vyčerpáním. Bré to rvalo srdce, když je pozorovala. Sehnala všechny dostupné mediroboty, aby se postarali o ty, kteří nevydrželi. Sotva nabrali trochu sil, opět se přidávali k modlitebnímu kruhu.

Bré Tsinga vyhledala Caljono Yai a řekla jí: „Nikdo po vás nechce, abyste se obětovali do úplného sebezničení. Cítíš-li se slabá, tak toho prostě nech.“

„Vím, že Terranci od nás očekávají, že se obětujeme,“ odpověděla Caljono Yai uchváceně, aniž přestala vést modlitbu. „Ale kvůli tomu nepokračujeme. My prostě nemůžeme jinak. Nic podobného jako nyní jsme

ještě nikdy nepřežili. Je to to nejkrásnější, nejvzrušivější, co se může Herreachovi přihodit.“

Kosmopsycholožce bylo už delší dobu jasné, že Herreachy prostě nemohla neupoutat kombinace Dengejaa Uveso a hypersféry Velké matky. Jako by se na ní stali téměř závislí. Stejně jako byla závislá Velká matka na jejich projekci deště jisker a sférické symfonii. Byl to začarovaný kruh, v němž se vzájemně střetávali všichni zúčastnění.

Bré se jen obávala, že Goedda se zrodí jako Fénix z popela a vymaní se z d'ábelského zakletí a Herreachové zůstanou v polovině cesty.

Krátce nato se spojila s Allanem. „Musíš něco podniknout pro záchranu Herreachů,“ žádala na Arkonidanovi naléhavě. „Pro mě za mě je donut' násilím, aby rozpustili modlitební shromáždění. Udělej něco, dřív než se zničí docela!“

„To nemohu, Bré,“ bránil se Atlan. „Zázračná svíčka vytvořená Herreachy je to jediné, co drží Goeddu na tomhle místě.“ „K čemu je to ještě dobré?“ „Však něco vymyslíme.“ Sotva Atlan domluvil, objevily se první ježatky. Bylo jich jen několik set, vpadly do normálního pr9Storu ve vzdálenosti asi jedné světelné hodiny od Goeddy a řítily se k ní. Jen o vteřinu později se objevil druhý svaz bodlinatých lodí-tentokrát jich bylo několik tisíc. A krátce nato dorazily tři článkovité lodi.

Cistolo Khan vyhlásil okamžitě bojový poplach pro všechna plavidla. Také na GIL-GAMESI zavládla bojová nálada.

Tolkandové se ale vůbec nezajímali o Galaktiky. Jako by je ani nezaměřili. Cílevědomě se hnali k litinovému kosmu, který měl průměr už čtyři kilometry.

^ A ^

Galaktikové zatajili dech, když první ježatky pronikly do Goeddina lůhňového kos-

mu. Převládalo všeobecné mínění, že jde o záchranné komando. Když se ale do litinové bubliny dál prodírala jedna bodlinatá loď za druhou, ukázalo se, že jde o čirou spekulaci. Zanedlouho zmizel v Goeddě první svaz několika set ježatek a nafoukl ji do groteskně obrovského útvaru.

A s každou lodí uvnitř také sílily hyperfyzikální skřeky. Byly tak intenzivní, že se Galaktikové museli stáhnout ještě dál. Navíc v prostoru u Dengejaa Uveso se to jen hemžilo bodlinatými loděmi, eloundarskými elipsoidy a několikakilometrovými ta-

semnicemi. Ohnivě kaskády uhasly, protože Herreachové už prostě nemohli. Byli totálně vyčerpaní a několik jich i zemřelo vysílením.

Do sektoru Dengejaa Uveso přilétal jeden svaz tolkandských jednotek za druhým a všechny lodi se řítily do Goeddy.

Umlkla rovněž sférická symfonie, když v horizontu událostí zmizely poslední sondy.

Goedda se proměnila v obrovské zářivé zjevení a zanechávala za sebou v normálním prostoru bloudivou stopu, která se míhala na pozadí černé díry sem tam.

Galaktikové se stáhli z dosahu Tolkandů a jen nechápavě přihlíželi velkolepému divadlu.

^^^

Míjela hodina za hodinou a do Goeddina litinového kosmu pronikaly stále nové tolkandské jednotky. Uplynul den a představení nekončilo.

„To je pojistka, kterou vykoumala Šabazza, aby jí Goedda jednou nepřerostla přes hlavu?“ uvažoval nahlas Atlan. Jak rád by si byl v té chvíli povídal s BréTsingou. Měl po ruce ale jen Mylese Kantora.

„Možné to je,“ připustil vědec. „Třeba jsme náhodou narazili na vadu na kráse, kterou Šabazza Goeddě předem naprogramovala. Může ale jít také o zcela přirozený proces. Konec konců jsme Goeddu vydráždili až za práh bolestivosti. Iluze ohnivých kaskád Umam-Urryjí zřejmě připravila taková muka, že si zavolala na pomoc svoje děti. A ty se na ni vrhly a nyní se matka a děti žerou navzájem. Bylo by zajímavé si poslechnout, co tomu říká Bré Tsin-

ga.“

„To by věru bylo,“ odpověděl Atlan nepřítomně. *Určitě si s ní o tom ještě popovídám. .. A také o jiných věcech, které si musíme vyjasnit, pomyslel si.*

Během akce došlo mezi ním a kosmopsycholožkou k několika sporům a Arkonidan nechtěl, aby na něj Bré vzpomínala ve zlém jako na nějakou zrůdu.

Kosmopsycholožka trvala na tom, že zůstane na tendru a bude pečovat o Herreachy. Ti kupodivu odmítli nabídku, že budou co nejrychleji dopraveni zpátky na Trokan.

Goedda pro ně byla tak jako tak ztracená, o tom nikdo nepochyboval. Její zářivý kosmos se nezadržitelně blížil k horizontu událostí. Víc než 200 000 tolkandských lodí ji zatěžovalo natolik, že nebyla schopna vymanit se z gravitačního pole černé díry.

Zvěst o tom se pochopitelně roznesla po celé Mléčné dráze, a tak se do prostoru u Dengejaa Uveso slétaly lodi všech galaktických národů. Každý se chtěl stát očitým svědkem velkolepé podívané.

^ A ^

Objevila se rovněž arkonská koule o průměru pět set metrů. Zaparkovala zprvu poměrně blízko u jednoho z malých žlutých sluncí a ze vzdálenosti světelného půlroku pozorovala událostí. Špionážní sondy Ca-

melotaňů a Terranců ji vyslídily velmi rychle, a tak asi po dvou hodinách nabrala rychlost a pronikla do hyperprostoru, aby se zakrátko vynořila poblíž černé díry a připojila se k volně uspořádané formaci ostatních lodí.

„Zaměřili jsme malý objekt, který zjevně vypustila arkonská loď,” hlásili z lokalizační centrály.

Arkonský pomocný člun zrychlil, zmizel v hyperprostoru a objevil se znovu v těsné blízkosti GILGAMEŠE. Než stačil někdo na palubě camelotské lodě reagovat, přijala radiocentrála zprávu odeslanou zřejmě syntronem.

„Máme na palubě jednoho Terrance a jednoho Arkonidana. Arkonidan se jmenuje Benjameen z Jacinty, Pozemšťan Alasky Saedelaere. Oba jsou v hlubokém spánku. Žádáme o vstup na palubu GILGAMEŠE.”

Atlan přemohl radost nad tím, že jeho přítel je naživu, a přikázal, aby přijali pomocný člun, přemístili oba spáče na palubu jednoho z křižníků a dopravili je neprodleně na Camelot k důkladnému nemocničnímu ošetření.

Teprve potom se mohl opět věnovat problémům spojeným s černou dírou.

Poslední tolkandské jednotky zmizely v Goeddě po dvou dnech a o něco málo později klesla obrovská bludička do horizontu událostí Dengejaa Uveso a pohasla.

Goedda, Velká matka suuvarských válečníků, přestala existovat. A s ní zmizeli také všichni Tolkanďové.

Epilog

Den poté se Atlan přemístil na tendr a odletěl s Bré Tsingou na Trokan. Loď přistála v otevřeném terénu mimo pobořený

Moond a z ní vystoupili Herreachové, kteří přežili.

Atlan stál vedle Bré, když se loučila s Caljono Yai.

„To bylo naposledy, kdy Galaktikové narušili mír Herreachů,” slíbila kosmopsycholožka připomínatelce. „Jsem si jistá, že od nynějška se život opět vrátí do normálu a brzy prožijete nový rozmnožovací cyklus.”

„Doufám, že tvůj slib budou dodržovat také ostatní Galaktikové,” odpověděla Caljono Yai.

„Využiji veškerého svého vlivu a postarám se, aby si Herreachové v budoucnu mohli zachovat samostatnost,” vmísil se do hovoru Atlan.

Myslel na Hřib, v němž zmizeli Reginald Bull, Pěny Rhodan a Alasky Saedelaere, ale střežil se na něj pohlédnout. Doufal jen, že kvůli němu už nebudou muset nikdy obtěžovat Herreachy. Když se nyní objevil Alasky, existovala naděje, že jim ukáže, kudy se dostanou k Perrymu a Bullymu.

Bré a Atlan ještě chvíli hleděli za odcházejícími Herreachy, a pak se kosmopsycholožka obrátila a zamířila zpátky k tenoru.

„I přes mnohá protivenství jsem s tebou prožila spoustu vzrušujících, poučných věcí, Allane,” prohlásila mladá Sabinnka.

„Nechceš přece jen jít se mnou na Camelot, Bré?”

„Dej mi trochu času na rozmyšlenou. Nejdřív potřebuji získat ode všeho určitý odstup. Mám teď hlavu jako úl. Musím si to v ní všechno nějak urovnat a vzpamatovat se.”

„Já počkám,” řekl Atlan a pomyslel si: *Mam k dispozici nekonečně mnoho času.*

Tendr se zvedl z povrchu, prorazil příkrov mraků nad Trokanem a vznesl se k oběžné dráze jako pírkó. Bré a Atlan stáli ved-

le sebe mlčky na velitelském můstku. Všechno si řekli, a tak nebylo třeba dalších slov.

„To je snad sen!" vykřikl zaměřovač. „**To** prostě musíte vidět!"

Vzápětí vytvořil uprostřed hologram spirálové galaxie.

„Tenhle jev lze pozorovat všude v Mléčné dráze," vysvětlil. „Odevšad o něm chodí hlášení."

„To Je pohled na galaxii NGC 7793 z Mystery," řekl Atlan bez váhání. A když na sobě ucítil Brém tázavý pohled, dodal:

„Mystery je **domov Ennoxů.**"

„**Ke** stejnému jevu došlo i ve chvíli, kdy zemřely Milá a Nadja Vandemarovy," vzpomněla si **Bré**. „Co jej způsobilo nyní?"

„Může to nějak souviset s výpravou, kterou jsme vyslali na Mystery," řekl Atlan. Nezmínil se, že členy výpravy jsou výhradně Siganci. Pro nezasvěcené, kteří nepřináleželi ke Camelot'anům, bylo tabu všechno, co bylo spojené se Siganci.

„Potrvá určitě tři měsíce, než se dozvíme, co se tam u Ennoxů stalo a vyvolalo tenhle jev," dodal Arkonidan zamyšleně.